ATLETISM Primele recorduri ale primăverii

PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

SPORT

REVISTĂ ILUSTRATĂ BILUNARĂ EDITATĂ DE UNIUNEA DE CULTURĂ FIZICĂ ȘI SPORT DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

BOX Toate drumurile duc la Roma

ÎN „CUPA NAȚIUNILOR"

ROMÂNIA 24 - ITALIA 3

Atac decisiv al treisferturilor noastre purtat de Valeriu IRIMESCU

(Foto: Paul ROMOȘAN)



Nr.10

(201)

MAI 1967

foto-cronica

SPORT



O victorie netă - dar să nu ne culcăm pe lauri



În fotografii:

1 Linia noastră de treisferturi este animată de DRAGOMIRESCU, în mare formă (purtătorul balonului).

2. Sosind prea tîrziu, IRIMESCU nu-l mai poate împiedica pe italianul AMBRON să șuteze în margine.

3. Talentatul nostru mijlocaș la grămadă, FLORESCU, a debutat excelent în XV-le României. Iată-l aici pregătindu-se să șuteze după un «marc».



Un proverb spune: *«A învinge fără pericol, înseamnă a învinge fără glorie!»* Și el își găsește o deplină aplicație și în privința meciului de rugbi dintre reprezentativele României și Italiei. Nu vrem să minimalizăm o victorie frumoasă și netă a rugbiștilor români (24—3), dar nici s-o ridicăm în slăvi. Pentru că o considerăm, sinceri să fim, nesemnificativă și realizată în fața unei formații cvasi-inexistente (XV-le italian s-a prezentat slab pregătit, confirmînd de fapt acel usturător 13—60 administrat, în luna martie, de echipa Franței). Afirmăm că am avut în față cea mai slabă echipă a Italiei întîlnită în ultimii 15 ani. Cu excepția a două personalități Di Zitti (nr. 8) și Ambron (nr. 12), ceilalți «azzuri» s-au prezentat cu un foarte sărac bagaj de cunoștințe tehnice. În aceste condițiuni, laudele nu prea-și au rostul (de altfel, nouă nu prea ne șade bine cu laudele). Am vrut să punem lucrurile la punct, pentru că e bine să fim realiști, să nu ne culcăm pe lauri și să nu ne îmbătăm cu apă rece! Mai ales, că între 1960 — 1963 am avut o suită de-a dreptul fantastică în partidele directe cu Franța: 11 — 5 (1960 la București), 5 — 5 (1961 la Bayonne), 3 — 0 (1962 la București), 6 — 6 (1963 la Toulouse). De atunci am cam cedat pasul și francezii cîștigă pentru

Trebuie acum să revenim în frunte. Posibilități sînt. Tineri de talent avem și perspectivele rugbiului nostru sînt certe. Le-am întrevăzut chiar și în meciul cu Italia. Sperăm că vor fi confirmate și la Lisabona, în jocul cu Portugalia (28 mai). Echipa noastră (remarcați: Dragomirescu, Wusek, Irimescu, Rășcanu, Florescu, Veluda și Baciu), în perspectiva înjghebării ei, trebuie *completată*, ea trebuie să devină o *adevărată* națională (pentru că deocamdată nu este!) cu care să ne mîndrim ca acum cîțiva ani. Să fim foarte serioși și să-i includem în lot pe *toți* cei buni, avînd în vedere numai viitorul, meciul cu Franța din noiembrie, de pildă, din următoarea ediție a Cupei continentale. Ne gîndim mai ales la Penciu, de care, după părerea noastră, nu ne putem încă dispensa, Șerban și Prosi de la Steaua, pentru că și această echipă fruntașă trebuie să-și aibă reprezentanții ei în națională, Mihalașcu de la Rulmentul Bîrlad, Dăscălescu și Iftimie de la Politehnica Iași, Marin Pompiliu de la Farul Constanța, Țuțuianu de la Dinamo și alții.

Numai în felul acesta ne vom împăca cu gîndul că în echipa națională figurează, cu adevărat, cei mai buni.

ÎN C.C.E.

A doua finală românească

După fotbal şi handbal, voleiul este acum prezent în interesul miilor de iubitori ai sportului. Asta se explică prin faptul că jocul peste fileul alb se practică într-o formă avansată în România. Locurile fruntaşe, ocupate în marile competiţii mondiale şi europene, au confirmat valoarea şcolii noastre naţionale de volei. «Cupa campionilor europeni» — principala confruntare continentală între echipele de club a cunoscut pînă acum 8 ediţii. În 7 dintre acestea, echipele noastre au figurat în întrecerile finale, cîştigînd de cinci ori trofeul pus în joc. În ultimele două ediţii finala «C.C.E.» a fost de fapt O FINALĂ ROMÂNEASCĂ aducînd pe arenă două formaţii bucureştene — RAPID şi DINAMO. Echipa Rapid este deţinătoarea definitivă a «trofeului de cristal», deoarece a cîştigat trei ediţii (1961, 1963 şi 1965). Federaţia internaţională de volei a pus în joc atunci o nouă cupă, de astă dată din argint, cîntărind 43 kg. Aceasta a revenit de două ori echipei Dinamo Bucureşti şi ocupă un loc central în vitrina cu trofee.

Finala actualei ediţii a fost un adevărat maraton de-a lungul a 11 seturi, cu trei întîlniri epuizante, în care nu numai jucătorii au plecat obosiţi ci şi spectatorii, care au format două galerii pline de vervă şi au transformat această finală într-o adevărată sărbătoare. Jocul practicat de către cîştigătorii cupei a fost de o înaltă factură tehnică, dinamoviştii demonstrînd variate formule de atac şi apărare. Conducătorul echipei Dinamo Bucureşti — Sebastian Mihăilescu — a ştiut să aplice perfect în ultima partidă «stoparea atacului» feroviarilor, redînd astfel suflul jucătorilor săi care au excelat printr-un atac sigur.

Prezent la întreceri dl. Olivier Bruyer (Belgia), secretar general al comisiei zonale europene a F.I.V.B., a înmînat personal trofeul şi plachetele celor două formaţii felicitînd pe sportivi pentru excepţionalul spectacol voleibalistic oferit. Dl. O. Bruyer a recunoscut prezenţa voleiului românesc în supremaţia continentală.

Paul ROMOSAN

În fotografii:
1. Fază din ultima întîlnire.
2. Echipa Dinamo Buc. cîştigătoarea trofeului: Corbeanu (10), Tirlici (5), Mihăilescu (antrenor), Papugiu (6), Stoian (8), Derzei (7), Dincuţă (1), Schreiber (4), Cozonici (2), Smerecinschi (11) şi Ganciu (3).
3. Fragment al galeriei dinamoviste.

Cîştigătorii celor opt ediţii «C.C.E.»: 1960 — T.S.K.A. Moscova, 1961 — Rapid Bucureşti, 1962 — T.S.K.A., 1963 — Rapid, 1964 — S.K. Leipzig (în acest an echipele ţării noastre nu au participat), 1965 — Rapid, 1966 — Dinamo Bucureşti, 1967 — Dinamo.


1


2



3



FRANŢA A CUCERIT TURNEUL CELOR 5 NAŢIUNI

Cu trei victorii (16—12 cu Anglia, la Londra; 20—14 cu Ţara Galilor, la Paris; 11—6 cu Irlanda, la Dublin) şi o singură înfrîngere (8—9 cu Scoţia, la Paris!), rugbiştii francezi au terminat în acest an în fruntea clasamentului tradiţionalului turneu dotat cu «Cupa celor 5 Naţiuni».

În fotografie, un aspect din partida ultimă, de la Dublin.

foto cronica SPORT

START D







ÎN FOTOGRAFII:

1. Start la 100 m plat pe stadionul Dinamo.
2. Mihaela Penes (56,70 m), campioană olimpică la aruncarea suliței, vizează recordul mondial.
3. Ileana Silai, noua recordmană a țării la 800 m plat — 2:06,4.
4. Iosif Naghi, recordmanul țării la aruncarea discului — 57,36 m.
5. Șerban Ciochină, «cangurul» nr. 1 al României.
6. Zoltan Vamoș speră să-și îmbunătățească în anul acesta situația în clasamentul primilor 10 europeni la 3 000 m obstacole.

Foto: Paul ROMOȘAN

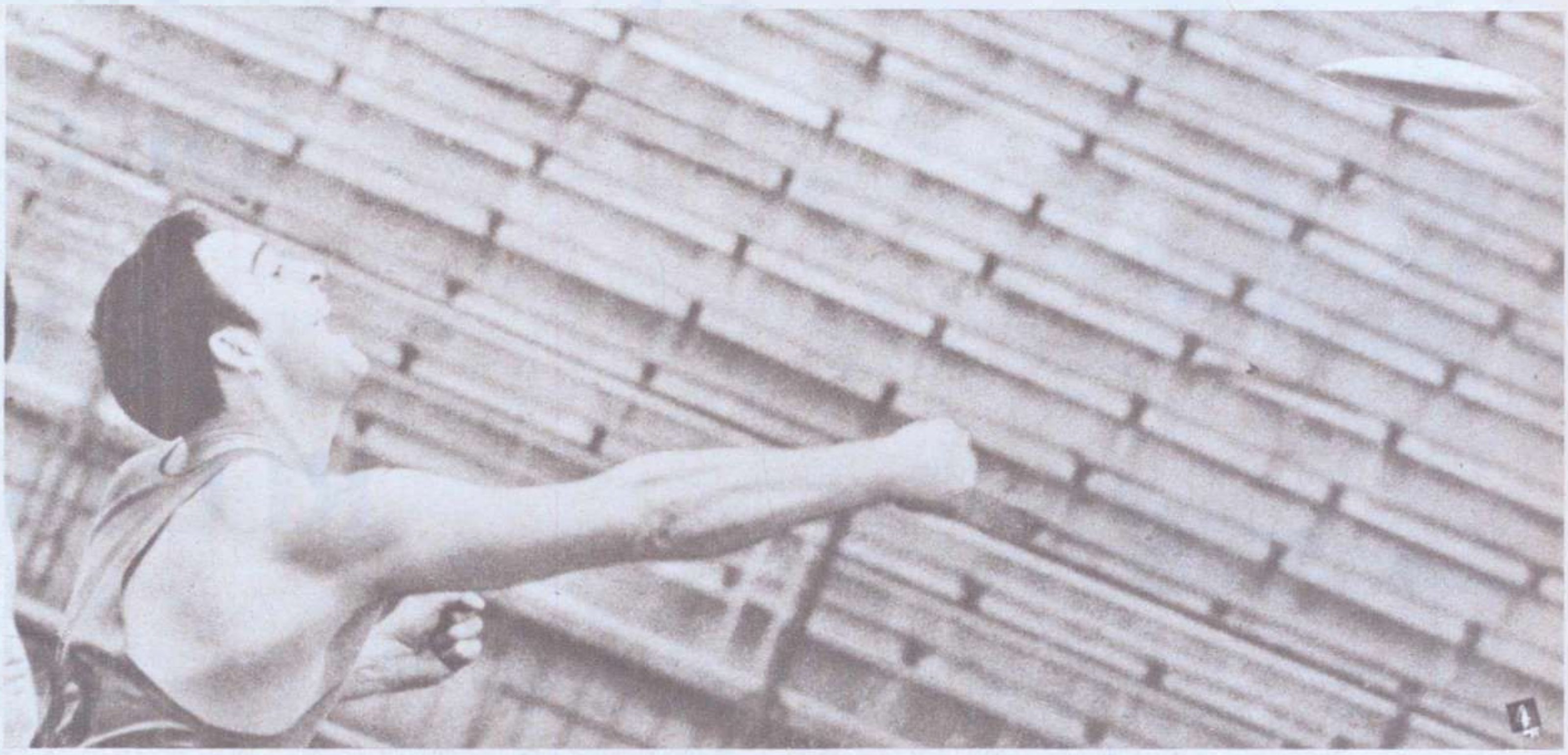
Judecindu-l după performanța Mihaelei Peneș — 56,70 m, — ca și după alte citeva rezultate mai răsărite, startul de primăvară al atletismului nostru poate primi un calificativ bun.

Evoluția «debut 1967» a Mihaelei Peneș a fost remarcabilă: nici o aruncare depășită, totul peste 50 de metri (cu grupaj în jurul cifrei 55), ocuparea locului fruntaș în ierarhia mondială a probei în acest an. Sîntem îndreptățiți să credem că în pregătirea ei au intervenit unele aspecte noi, privitoare mai ales la tehnică. Specialiștii — din țară și de peste hotare — sint de părere că Mihaela Penes posedă calități fizice atit de mari, incit să-și poată permite o joacă dincolo de 60 de metri la antrenamente, iar în concursuri să învingă pragul celor 70 de metri. Evoluția ei din ultimii doi ani, după triumful de la Tokio, fiind însă coboritoare (1964 — 60 de metri; 1965 — 59 de metri; 1966 — 58 de metri; n.a. **— aceste cifre fac abstracție de centimetri și reprezintă cele mai bune performanțe ale anilor respectivi), nu are, însă, darul să confirme părerea specialiștilor. Cel puțin pînă la ora actuală — să spunem. Așadar, «o joacă dincolo de 60 de metri» apare încă drept o pretenție cu totul și cu totul exagerată. Pînă în clipa în care Mihaela Penes va fi stăpînă pe acuratețea tehnică în execuția lansării suliței. Desigur, nu ne gîndim nici o clipă să subestimăm rolul pe care-l are dezvoltarea necontenită a forței în îmbunătățirea performanțelor. Dar ce folos dacă ai forță și nu ai tehnică! Revenind la acel 56,70 m, realizat de atleta noastră în prima etapă a campionatului pe echipe al categoriei A, simțim parcă nevoia să renunțăm la scepticism și să-i dăm crezare Mihaelei:**

«După succesul meu de la Tokio, dorința de a deveni și recordmană mondială a început să prindă rădăcini tot mai adînci. Dar, din nefericire, în loc să mă apropii de acest vis, să-l văd cu ochii, m-am depărtat de el, de la an la an. La Tokio, înainte de finala în care m-am calificat cam cu chiu cu vai, nu mă lua aproape nimeni în seamă. M-am îndîrjit și mi-am impus: «Mihaelo, n-ai venit la Jocurile Olimpice ca o turistă!» Am învins și am primit medalia de aur. M-am îndîrjit, după aceea, la fiecare concurs, la campionatele europene de la Budapesta, ca să devin recordmană mondială. Degeaba. Îndîrjirile acestea nu mai dădeau roade. Simțeam că-mi lipsește ceva. Ceva care mă priva de certitudine în ceea ce privește corectitudinea lansărilor. Era vorba de tehnică. M-am îndîrjit să mă pun la punct cu tehnica. Sînt hotărîtă să dovedesc anul acesta că nu m-am plafonat!»

Să-i dăm crezare! Această declarație a campioanei olimpice am primit-o în plină iarnă, adică în anotimpul în care sulițașii nu beneficiază — din motive obiective — de condiții de concurs, chiar — uneori — de condiții pentru lucru specific în antrenamente. Și, iată, a trecut iarna, a venit primăvara.

PRIMĂVARĂ



4



5



6

Mihaela Peneș a realizat cel mai valoros debut românesc în aer liber. Înseamnă că în pregătirea maestrei emerite a sportului — repetăm — au intervenit unele aspecte noi, privitoare mai ales la tehnică. Ne bucură foarte mult, mai ales că încă după succesul Mihaelei la Tokio noi am atras atenția, în repetate rînduri, în paginile revistei noastre, că drumul spre recordul mondial trebuie pavat nu numai cu forță, ci și cu tehnică, cu tehnică de cea mai bună calitate.

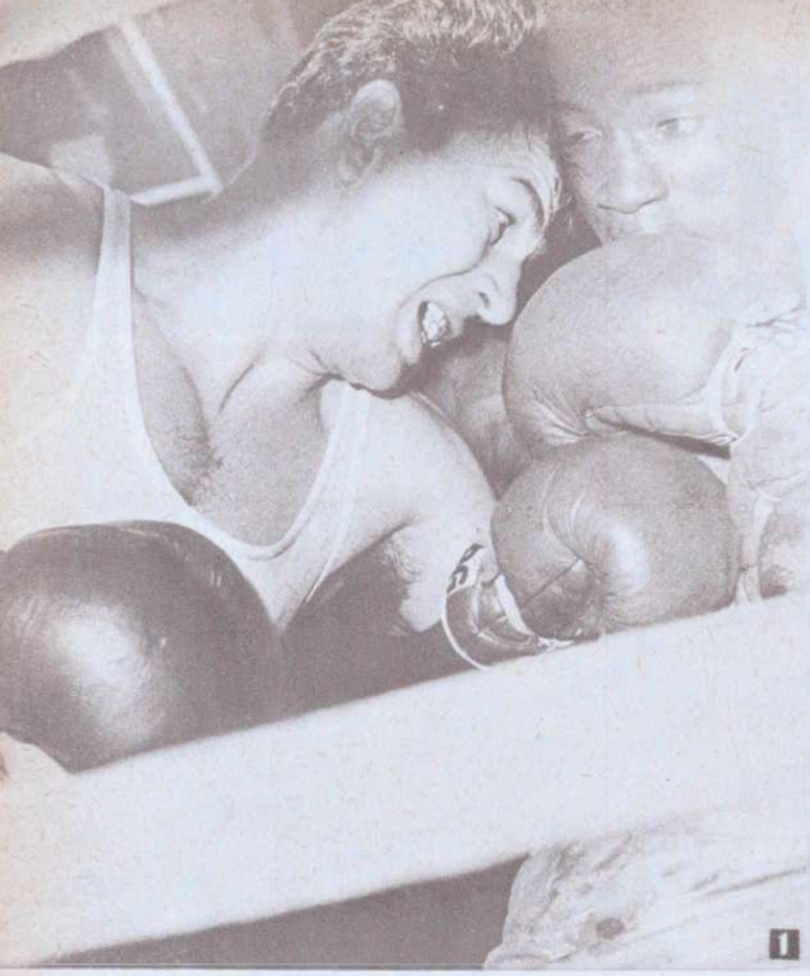
Alte rezultate «flori de primăvară»: Ileana Silai — 2:06,4 la 800 m plat (nou record republican și cea mai bună performanță europeană a anului); Iosif Naghi — 57,36 m la aruncarea discului (nou record republican); Șerban Ioan — 2,08 m la săritura în înălțime (nou record republican de juniori mari); Doina Bădescu — 56,8 sec. la 400 m (nou record republican de junioare mari); Ioana Petrescu — 24,5 sec. la 200 m; Vasile Dumitrescu — 15,92 m la triplusalt (record personal); Mihai Zaharia — 7,51 m la săritura în lungime (record personal); Cristian Ivan — 4,54 m la săritura cu prăjina (record republican de juniori mari), Viorel Suciu — 14,3 la 110 mg (record republican egalat)...

Dacă raportăm aceste rezultate (bune pentru început de sezon în aer liber) la întreaga țară, pentru că tot atletismul românesc a fost prezent în startul primăverii, nu ne putem însă declara prea mulțumiți. Scuzele pe care le-ar invoca cei în cauză ar fi următoarele: zilele de antrenament au fost însorite, primăvăratice, dar cele de concurs — ploioase, friguroase. Sîntem de acord cu aceste scuze, dar numai parțial. Principalele cauze sînt altele, de loc noi. S-a lucrat în timpul iernii. E adevărat. Dar nu peste tot. S-a lucrat bine. E adevărat. Dar nu peste tot. Antrenorii nu și-au irosit energiile și competența cu atleți fără valoare. E adevărat. Dar nu peste tot. Și un exemplu: la triunghiularul Dinamo-Rapid-I.C.F. — un triunghiu-lui», la 800 m (feminin) distanța între prima clasată și ultima a fost de ordinul zecilor de metri. Viorica Gabor și-a încheiat învingătoare alergarea în 2:13,7, adică la 12,6 sec. de recordul mondial, adică la o distanță tot de ordinul zecilor de metri. Cu totul alta a fost comportarea clujencei Ileana Silai, la aceeași probă, dar pe alt stadion și, probabil, altfel pregătită. Ea, așa cum arătam mai sus, a realizat cea mai bună performanță europeană a anului — 2:06,4.

Sperăm că etapele ce vor urma în cadrul campionatului republican pe echipe — cea mai importantă competiție internă a atletismului nostru — ne vor scuti de astfel de constatări neplăcute. Și, de asemenea, sperăm ca eventualele performanțe de valoare internațională care vor fi realizate — și pe care le dorim din toată inima — să nu fie motive pentru federația de specialitate de a nu încerca să facă lumină acolo unde treburile nu prea merg, potrivit condițiilor create. Un record mondial al Mihaelei Peneș nu va putea niciodată să fie interpretat și ca un fel de amnistie pentru acei care nu și-au făcut datoria.

Și acum, în încheiere, vă invităm, stimați cititori, să priviți fotografia reprezentînd un start la 100 m plat. Este frumoasă imaginea. Dar este și sinceră. Îi dă de gol pe sprinteri. Pistolul a pocnit, fumul capsei a declanșat cronometrele arbitrilor (invizibili în fotografie), dar nici un concurent nu a părăsit încă bloc-startul. Cel puțin o zecime de secundă a pierdut fiecare în această alergare pe 100 m unde se cere viteză pură. Atletismul este viteză. Dar atleții din imagine nu au viteză de reacție. Armin Hary lua startul pe pocnet. Deci, încă o zecime de secundă mai puțin în drumul spre... 10 secunde.

Un start de primăvară, în care nu toți pomii au fost înfloriți...



TOATE DRUMURILE DUC LA ROMA

În aceste zile, pentru cei mai buni boxeri amatori din Europa, *«toate drumurile duc la Roma»*. Cele mai redutabile forțe pugilistice ale bătrînului continent se concentrează acum în *«Cetatea eternă»*, gazda celei de a XVII-a ediții a campionatelor europene de box. Peste 200 de boxeri se vor întîlni în capitala Italiei pentru a participa la marele *turnir*. Lupta va fi crîncenă, deoarece, din cei 200 de *gladiatori moderni* care vor încrucișa mănușile, numai zece vor învinge, numai zece vor primi mult doritele centuri de campioni.

Joi, la *«Palazzo dello Sport»*, va răsuna primul sunet de gong. Prima pereche pe care o vor hotărî sorții va lua poziția de gardă și «ostilitățile» vor începe.

Cu acest prilej, sportivii noștri vor înscrie în palmaresul boxului românesc cea de a unsprezecea participare la «europene». Să ne întoarcem cu ani în urmă și să urmărim, foarte pe scurt, prezențele românești la această mare întrecere internațională.

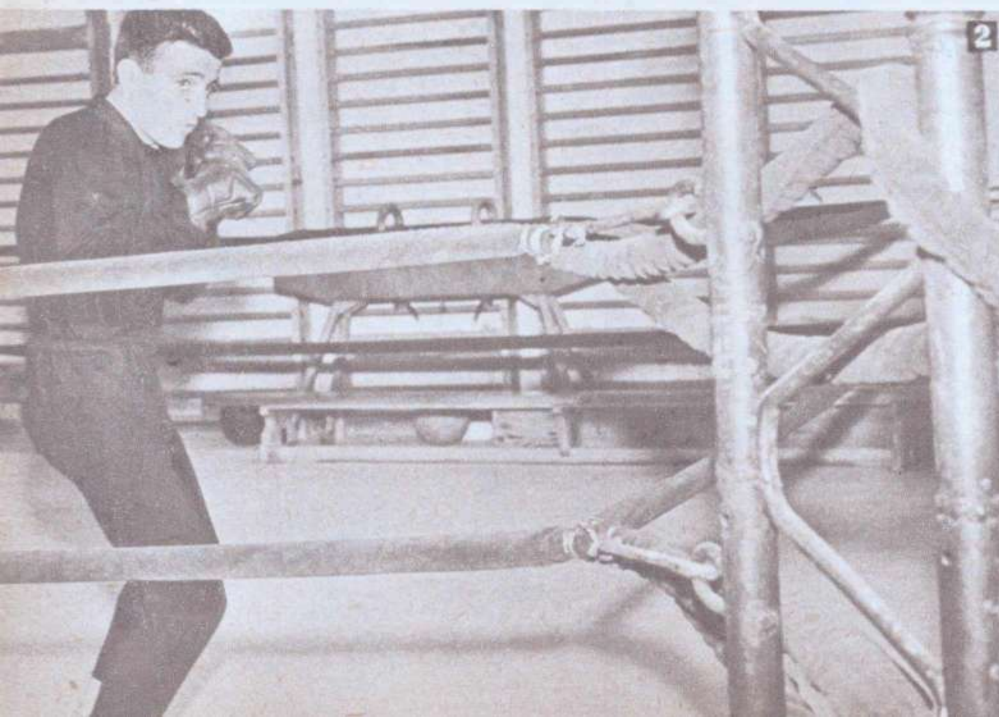
•

Boxerii amatori din Europa și-au desemnat pentru prima dată campionii în anul 1925, la Stockholm. Primul medaliat cu aur de atunci — categoria muscă — a fost francezul Emile Pladner, cîțiva ani mai tîrziu figură ilustră a boxului profesionist mondial. Pladner a plătit însă foarte scump abandonarea mantiei de hermină: spre sfîrșitul durei sale cariere de boxer profesionist, el putea fi văzut pe străzile Parisului purtînd bastonul alb al nevăzătorilor.

Boxerii români au participat pentru prima dată la Campionatele europene în anul 1930, la Budapesta. Era cea de a treia ediție. Delegația noastră, compusă doar din patru sportivi (Marin Plăieșu, Constantin Cionoiu, Ion Lungu, Nicolae Carata), nu a obținut rezultate deosebite. Numai Plăieșu a reușit să treacă de primul tur al întrecerilor. Nici la următoarea ediție (1934) boxerii noștri n-au ocupat locuri mai bune. În 1937, însă, la «europenele» de la Milano, românii cuceresc o medalie de argint și una de bronz. Am prezentat atunci o echipă formată din șapte sportivi (Nicolae Rădan, Marin Gașpar, Anton Oșca, Petre Pop, Gheorghe Iacob, Nicolae Băncescu și Ion Gheorghiu). Oșca a ocupat locul doi la «muscă», iar Gașpar — locul trei, la «cocoș». Pentru boxul nostru, aceste două medalii însemnau în vremea aceea un frumos succes. Iubitorii sportului cu mănuși din țara noastră așteptau în continuare alte medalii, dar România a absentat de la următoarele patru ediții ale «europenelor», prezentîndu-se din nou la întreceri abia în 1953, la Varșovia. Trei medalii de bronz marchează «reintrarea». Ele au fost realizate de Nicolae Mîndreanu (cocoș), Francisc Ambruș (ușoară) și Nicolae Linca (semimijlocie). De reținut că învingătorii lor, polonezii Stefaniuk, Drogosz și Chyckla au devenit campioni europeni.

Din punct de vedere al rezultatelor obținute, «europenele» de la Berlin (1955) au fost pentru noi asemănătoare cu cele din 1937, de la Milano: o medalie de argint, cucerită de Mircea Dobrescu la categoria muscă, și una de bronz, cîștigată de Nicolae Linca la categoria semimijlocie.

Cea mai glorioasă participare a boxerilor români la Campionatele europene a fost, fără îndoială, cea de la Praga, din 1957. Printre cei 20 de finaliști ai competiției, în rîndurile cărora figurau boxeri de mare valoare (italianul Benvenutti, polonezul Pietrzykovski, sovieticii Enghibarian și Grigoriev etc.) s-au aflat și trei reprezentanți de-ai noștri: Mircea Dobrescu, Gheorghe Ne-





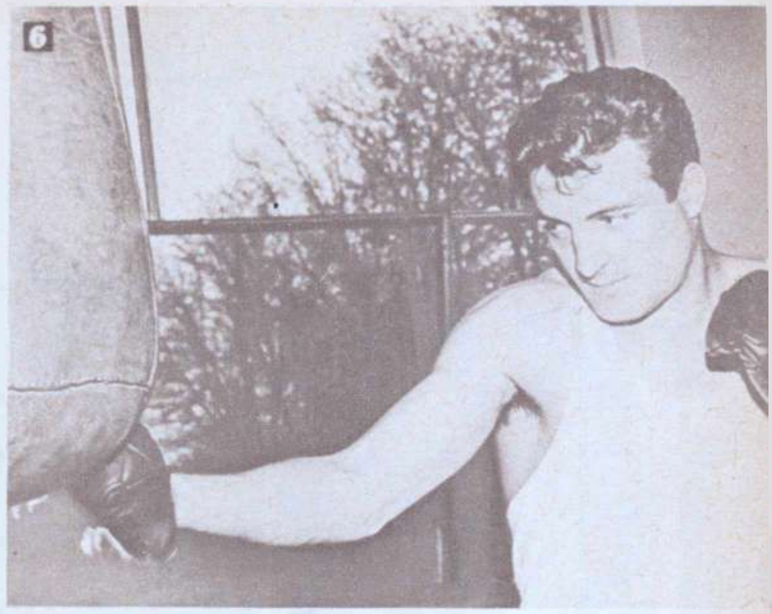
1. Ultimul meci înainte de Roma. Ion Covaci (stînga) îl învinge la puncte pe cubanezul Juan Luis Martinez (foto: Viorel Raba).

2. Nicolae Gîju a «prins» umbra în colț și o ...execută ca pe un adversar autentic.

3. Mereu tînăr, antrenorul Constantin Nour conduce plutonul alergătorilor-boxeri. Îl urmează Iancu (partenerul de antrenament al lui Monea), Chivăr, Covaci, Hodoșan, Antoniu și Gorea.







4. După cum spun antrenorii, coarda face «picioare sprintene». Antoniu nu neglijează acest exercițiu.

5. Chivăr exersează mărirea forței. Partener de antrenament — mingea medicinală.

6. Monea lovește cu sete sacul. Se pare că vrea să stoarcă din el «aur» pentru Roma.

Foto: IONEL DAVID

grea și Vasile Mariuțan. Unul dintre ei, Gheorghe Negrea, a adus în țară prima medalie europeană de aur. Dealtfel, aceasta este unica medalie de aur pe care o avem pînă în prezent. Mircea Dobrescu și Vasile Mariuțan au obținut medaliile de argint.

Excelentul nostru Negrea ajunge în finală și la Lucerna, în 1959, dar trebuie să se mulțumească doar cu «argint». Nu a putut trece și de polonezul Pietrzykovski. Mai obținem o medalie de bronz prin Iosif Mihalic.

Printre participanții la «europenele» de la Belgrad (1961) se află, din nou, și Gheorghe Negrea. «Semigreul» nostru se numără printre finaliști, dar nici de data aceasta nu mai poate atinge «aurul» de la Praga. Rivalul său a fost atunci italianul Saraudi, care a făcut, mai tîrziu, multe zile grele boxerilor profesioniști în rîndul cărora a intrat. Puiu Nicolae, Constantin Gheorghiu și Virgil Badea se întorc de la Belgrad cu medalii de bronz.

La Moscova, în 1963, sportivii români obțin o medalie de argint (Ion Monea) și patru de bronz (Constantin Ciucă, Puiu Nicolae, Andrei Olteanu, Virgil Badea).

În 1965, la Berlin, ne revin trei medalii de bronz (Constantin Ciucă, Nicolae Giju, Vasile Antoniu).

*

Iată-ne acum în ajunul celei de a XVII-a ediții a Campionatelor europene. Băieții noștri sînt gata pentru marele «asalt». Patru dintre ei — Mihai Goanță, Ion Hodoșan, Ion Covaci și Gheorghe Chivăr — vor lupta prima dată pentru o medalie europeană. Ceilalți șase — Constantin Ciucă, Nicolae Giju, Constantin Stanef, Vasile Antoniu, Ion Monea și Vasile Mariuțan — au mai trecut prin focul acestei grele întreceri internaționale.

Ce așteptăm de la această echipă în care vechea generație de boxeri este reprezentată doar de Vasile Mariuțan și Ion Monea? Răspunsul la această întrebare este pe buzele oricărui iubitor al sportului cu mănuși: *reeditarea succesului obținut de Gheorghe Negrea, cu zece ani în urmă, la Praga* — o **medalie de aur.** Ținînd seama de faptul că în ultimii ani boxul nostru a cam bătut pasul pe loc, dorința aceasta ar putea părea pretențioasă. Și totuși, dacă ținem seama de rezultatele obținute de Nicolae Giju și Vasile Antoniu la competițiile preolimpice din Mexic, putem întrezări posibilitatea împlinirii visului nostru, nerealizat în ultimul deceniu. Celor doi favoriți li se adaugă cu mari șanse Constantin Ciucă și debutanții Ion Covaci și Gheorghe Chivăr.

Medaliatul cu argint la «europenele» din 1963, Ion Monea, ajuns după părerea noastră la maturitatea posibilităților sale pugilistice, poate fi considerat ca unul dintre marii favoriți ai echipei noastre. Saltul de la categoria mijlocie la categoria semigrea a dat fără îndoială campionului nostru un plus substanțial de forță. Cunoștințele sale tehnice și experiența de luptă sînt dintre cele mai avansate. Dacă tuturor acestor calități Monea le va adăuga hotărîrea și curajul, șansele sale de a cuceri un loc fruntaș la Roma vor fi substanțial majorate. Și celelalte prezențe românești la această ediție a «europenelor» ne pot furniza, fără îndoială, surprize plăcute. Dar, din păcate, numai... surprize.

Noi le urăm tuturor succes deplin!

PETRE HENȚ







Printre sportivii de la UNIVERSITATEA BUCUREȘTI

În Universitatea bucureșteană, activitatea sportivă ocupă un loc important în cadrul acțiunilor care au drept scop organizarea timpului liber al studenților, intr-un mod cît mai util și cît mai plăcut. Caracterul organizat al întrecerilor de masă a asigurat o participare numeroasă a studenților și studentelor în activitatea competițională. O seamă de competiții, devenite tradiționale, au angrenat în acest an un însemnat număr de studenți. Numai în cadrul întrecerilor din «Cupa anilor I» au fost cuprinși 974 de studenți și studente care au alcătuit cele 105 echipe intrate în concurs, la 9 discipline sportive. De asemenea, campionatul universitar, cu toate etapele sale — întreceri inter-grupe, inter-ani și inter-facultăți — s-a bucurat de un mare succes. Filtrele concursurilor au asigurat selecția și pregătirea elementelor de perspectivă, dar totodată au avut drept scop și perfecționarea tehnică a echipelor pentru următoarea etapă, a întrecerilor pe centrul universitar București și pentru fazele finale, pe țară, la gimnastică și atletism.

Acestor acțiuni, care s-au desfășurat într-un timp mai îndelungat, li s-au adăugat și unele competiții ocazionale, ca de exemplu «Cupa 30 Decembrie» (cu participarea secțiilor de tenis de masă, tir, gimnastică și scrimă) și «Cupa 8 Martie», care au mobilizat în diferite dispute elementul feminin. Ca o acțiune meritorie remarcăm și activitatea fructuoasă a secției de turism, care a reușit să antreneze săptămînal un colectiv numeros, dornic de recreere, în mijlocul naturii. Colectivul de conducere al acestei secții are ca preocupare permanentă îmbinarea armonioasă a laturii recreative cu cea instructiv-educativă și, în acest sens, a reușit să organizeze unele acțiuni care s-au bucurat de o apreciere unanimă.

Sportului de performanță îi revin peste 32 de echipe participante în competiții de diferite niveluri. Din cele 16 secții ale clubului, 4 dintre ele, și anume handbalul (cu echipele masculină și feminină), scrima, canotajul și șahul activează în campionatul republican, impunîndu-se printre cele mai valoroase echipe de club. Cifric, sportul de performanță este susținut de un număr de 458 de sportivi, dintre care 5 sînt maeștri emeriți ai sportului, 10 maeștri ai sportului, 70 sportivi categoria I, 145 sportivi categoria a II-a și 228 de sportivi de categoria a III-a.

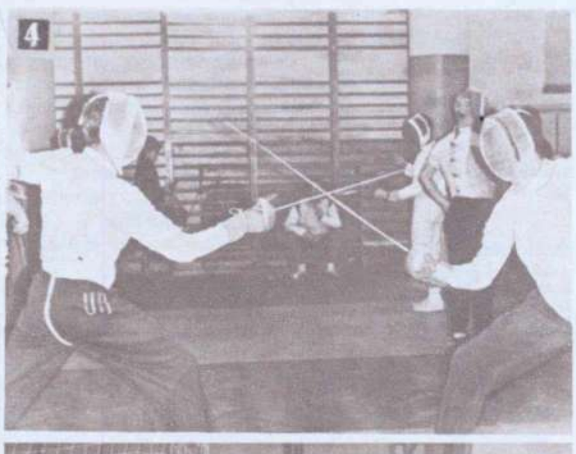
Numele unor tineri care activează în cadrul clubului nostru sînt astăzi bine cunoscute atît în țară cît și în străinătate. Florin Gheorghiu, mare maestru internațional la șah, handbalista Carolina Cirligeanu, maestră emerită, maestra sportului Doina Bălașa, canotoare, Cristian Gațu, handbalist, Tănase Mureșan, scrimer, sînt doar cîțiva dintre studenții care s-au impus în activitatea sportivă. Din rîndurile studenților noștri, 19 tineri au cucerit titluri de campioni ai țării, iar 24 au fost selecționați în loturile republicane. Astfel, la recentul turneu mondial de handbal-tineret, au participat în echipele reprezentative ale țării și studenții Mioara Nicolae, Aneta Schramko și Elena Dobîrceanu, Cristian Gațu, Gavril Kicsid, Dumitru Dinea și Ion Bădău.

Iată numai cîteva aspecte din bogata activitate a studenților sportivi ai tînărului club bucureștean Universitatea, în primul său an de existență.

Nu putem încheia aceste rînduri fără a arăta că în activitatea noastră, de la înființarea clubului și pînă astăzi, ne-am bucurat de sprijinul permanent și eficient al conducerii Universității.

Lector VICTOR N. IONESCU













1. Echipele de volei ale facultăților de fizică și filozofie în plină dispută pentru întîietate.

2. La baschet, fotoreporterul a surprins lupta sub panou între repezentantele Facultății de chimie și Facultății de limbi romanice.

3. Un joc deosebit de frumos au realizat la fotbal echipele facultăților de geografie și limbă română.

4. Antrenament la spadă. În prim plan Traian Bălan și Paul Dumitrescu.

5. Echipa reprezentativă de volei a Facultății de geologie-geografie.

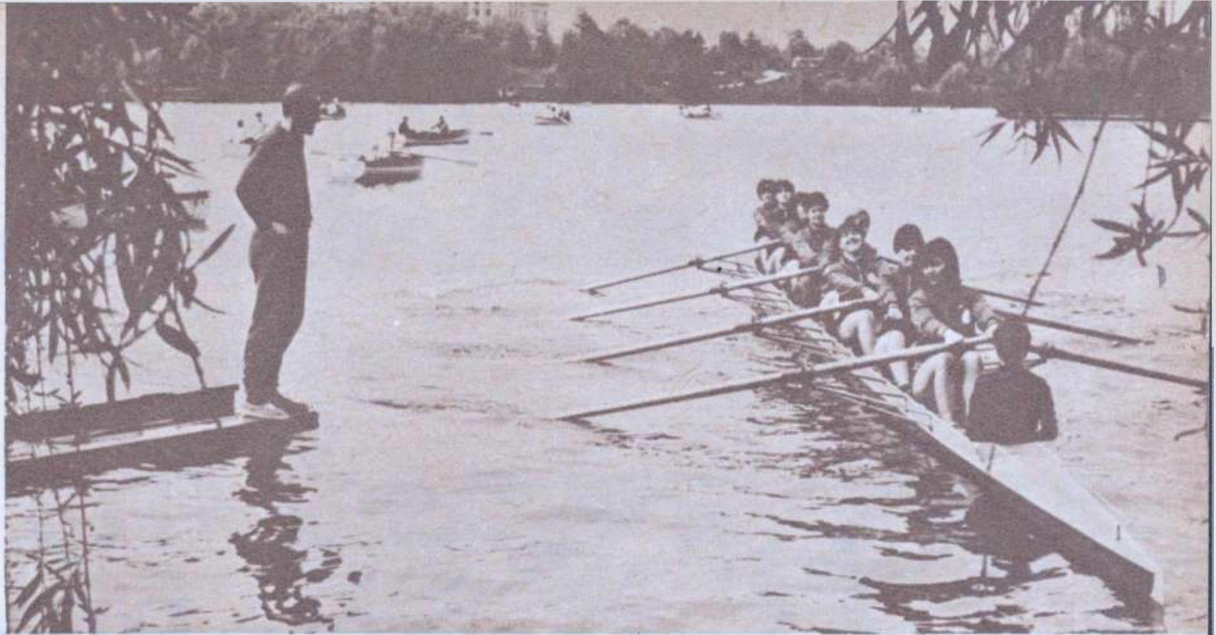
6. În faza inter-facultăți, victoria finală la volei fete a revenit echipei Facultății de educație fizică.

7. Reprezentativa Universității București la handbal.

LA CLUBUL

SPORTIV

ȘCOLAR





Cînd vor fetele...

...nimic nu-i greu, totul e posibil. În 1965, Georgeta Ciomîrtan avea 15 ani și era elevă în clasa a IX-a. O fată înăltuță, 1,70 m (în prezent are 1,76 m), bine proporționată și ambițioasă nevoie mare. Martin Bielz, antrenorul canotoarelor de la Clubul sportiv școlar din București, ne-a recomandat-o ca pe o speranță a canotajului. «*Practic n-am avut timp s-o verific pe lac* — ne spunea Martin. *Pînă de curînd a jucat volei la Palatul Pionierilor. Am urcat-o pe bac doar de două săptămîni. S-a îndrăgostit de barcă, iar acum, neapărat, vrea să devină campioană. În tentativa ei va fi de altfel ajutată de alte trei fete nu mai puțin talentate și ambițioase: Marioara Stoian, Mimi Aldea și Marilena Cartiș. Toate patru sînt de aceeași vîrstă și au aceleași idealuri.*»

*

Cînd vor fetele... În luna iulie a anului 1965 elevele lui Martin au reprezentat schiful de 4 + 1 al C.S.S., la «Cupa școlarul». Rezultatul: locul II pe podium. Pe același loc se clasează și în următoarele 5 concursuri ale sezonului. Meritul lor, meritul antrenorului. Și fetele, împreună cu antrenorul, au continuat *să vrea*. Muncă fără preget, multă seriozitate și... lacrimile datorate unor nereușite de moment s-au uscat pe obrajii îmbujorați de zîmbet. Succesele au prins să se înlănțuie într-o salbă de medalii, una mai de preț ca alta. În 1966, «buchetului celor patru fete», i s-a adăugat și Elena Giurcă (un nou cîrmaci). Împreună cuceresc primul loc la schif 4 + 1 în campionatul republican de tineret. În lupta cu senioarele — pe care nu se sfiesc să le înfrunte — fetele de la C.S.S. se clasează pe un merituos loc III, iar faptul determină federația de specialitate să le selecționeze în lotul republican de tineret.

Între timp, familia canotoarelor de la C.S.S. a prins noi contururi. Alte patru tinere, cu aceleași aspirații, au venit să completeze și un schif de 8 + 1. Este vorba de Lucia Colibășeanu, Maria Bilius, Marina Mocioacă și Luminița Hoeflich. Și cum schiful de 8 + 1 are neapărat nevoie și de o rezervă, aceasta s-a găsit în persoana fostei campioane republicane de junioare la patinaj viteză, Sanda Novac. O fată de ispravă, care, în nici un caz, nu se va complace mult timp în situația de rezervă...

*

Cînd fetele vor... După cît s-a putut vedea, cînd vor, totul este posibil. În prezent, cele zece canotoare se pregătesc să realizeze cu schiful de 8 + 1 aceleași succese ca la schiful de 4 + 1, iar dacă va fi posibil, chiar mai mult. Vor reuși oare? Dacă vor...

G. ȘTEFĂNESCU

ÎN FOTOGRAFII: Cu schiful de 8 + 1 pe lac și pe ponton. De la stînga la dreapta: Marina Mocioacă, Marioara Stoian, Maria Bilius, Mimi Aldea, Marinela Cartiș, Georgeta Ciomîrtan, Sanda Novac, Luminița Hoeflich, Lucia Colibășeanu, Martin Bielz (antrenor). Jos, lîngă buchetul de rame: Elena Giurcă — «timonierul».

VALENTINA VRACA — Pitești. Rugbistul Constantin Fugigi (22 de ani, 1,86 m, 85 kg) a debutat în anul 1962, la echipa **C.S.M. Sibiu.** A jucat pentru prima dată în reprezentativa țării, în 1964, cu prilejul competiției dotate cu Cupa Păcii, în R.D. Germană. La clubul **Dinamo București** este legitimat din toamna anului 1964. Îi puteți scrie pe adresa clubului său: Șoseaua Ștefan cel Mare nr. 43, București.

DORICA BICHICEANU — Lipova. Fotbaliștilor Nunweiller VI (Dinamo), Pantea (Steaua) și Dumitriu II (Rapid) le puteți scrie pe adresele cluburilor lor. Iată-le: **Dinamo** — Șoseaua Ștefan cel Mare nr. 43, București; **Steaua** — Calea Plevnei nr. 114, București; **Rapid** — Calea Giulești nr. 10, București.

CĂTĂLINA DAN — Constanța. Ne bucură faptul că vă place revista noastră și vom căuta să vă satisfacem dorința de a publica un fotoreportaj despre Școala sportivă din localitate. O întrebare: printre sportivii buni ai școlii vă vom întîlni și pe dumneavoastră?

OCTAVIAN LUCHIN — Giarmata. Regretăm foarte mult, dar nu cunoaștem adresele personale ale fotbaliștilor Haller, Schnellinger și Hamrin. Iată, însă, în ordine cluburile italiene la care activează ei în prezent: A.C. Bologna, A.C. Milan și Fiorentina.

STELIAN LOZNEANU — Dorohoi. 1) Iată numele marilor jucători de șah care, de-a lungul anilor, au deținut titlul de campion mondial. Primul campion al lumii a fost austriacul Steinitz. El a deținut titlul suprem pînă în anul 1894. L-au urmat apoi în 1894—1921 Lasker (Germania), 1921—1927 Capablanca (Cuba), 1927—1935 Alehin (URSS), 1935—1937 Euwe (Olanda), 1937—1946 Alehin (URSS), 1948—1957 Botvinik (URSS), 1957—1958 Smislov (URSS), 1958—1960 Botvinik (URSS), 1960—1961 Tal (URSS), 1961—1963 Botvinik (URSS) și Petrosian (U.R.S.S.) din 1963. 2) Pentru a deveni arbitru de handbal sau de baschet trebuie sa urmați cursurile de arbitri. Amănunte puteți obține de la Consiliul orășenesc al UCFS.

POȘTA redacției

HORIA PANAITOPOL — București. Am aflat cu plăcere că ați obținut rezultate bune la învățătură. În curînd vă vom face, credem, și noi o bucurie, publicîndu-vă una din caricaturile trimise. Mai scrieți-ne.

STELIAN ROTARU — Galați. Meciul de fotbal România—Iugoslavia disputat la 7 mai 1939, la București, s-a încheiat, într-adevăr, cu victoria la limită (1—0) a echipei noastre, dar formația României nu a fost cea amintită de dumneavoastră. Iată-i pe cei unsprezece jucători români care au evoluat atunci: [illegible] Vincilă, Fieraru, Demetrovici — Orza, Ploeșteanu, Marcu, Bodola, Dobay. A înscris Dobay, cu două minute înainte de sfîrșitul partidei.

ION TRANDAFIR — Roman. După cum puteți vedea, dorința dumneavoastră de a prezenta formația fotbaliștilor de la Dinamo Bacău v-a fost îndeplinită chiar în acest număr. Dacă veți avea prilejul să urmăriți la Bacău și meciuri de categoria «A»? Totul depinde numai de fotbaliștii dumneavoastră preferați.

CORNEL MANOLESCU — Comuna Morunglav, raionul **Balș,** regiunea **Oltenia,** dorește să facă schimb de fotografii și informații pe teme sportive. Amatorii îi pot scrie pe adresa de mai sus.

MIERCURI LA ZÜRICH ROMÂNIA



TOTUL PENTRU VICTORIE!

Miercuri, la Zürich, echipa noastră națională are de trecut un mare examen în cursa calificării pentru «Cupa Europei». Miercuri, la Zürich, se decide, în mare măsură, soarta sprintului final. O eventuală victorie înseamnă un excelent loc **la coardă** pentru «ciocnirea din iunie» cu echipa lui Herrera. Un eventual meci egal puneunmare semn de incertitudine, mai ales că italienii vor fi oaspeții elvețienilor toamna tîrziu... În sfîrșit, o eventuală înfrîngere înseamnă, practic, o nouă amînare a afirmării concrete, în ciuda afirmării de prestigiu din ultima vreme.

Care sînt perspectivele reale ale jocului cu Elveția?

Echipa noastră are — prin prizma jocului de la București — cel puțin șansa jocului egal. Desigur că avantajul terenului reprezintă un mare coeficient, indiferent de valoarea echipei gazdă, dar, peste noapte, nu se pot întîmpla minuni. Un Quentin, un Blättler, un Odermatt, chiar în formă maximă, nu pot egala în nici un caz măiestria unui Eusebio, a unui Corso sau a unui Kvasnak, adversari în fața cărora am pierdut în limite onorabile și, aș spune ... de apel.

Clasa echipei naționale a crescut evident în ultima vreme. Un Nelu Nunweiller are o certă valoare europeană. Un Ghergheli nu e — mai ales prin atitudinea față de joc — cu nimic mai prejos decît un Bedin sau un Geleta. Un Dumitriu, revitalizat prin... autoanaliză, poate fi un moment de răscruce în concepția noastră ofensivă pentru viitor. Un Radu Nunweiller, cu clasa și cu voința lui de luptă, poate împlini sinteza ideală Ghergheli-Dobrin.

Dar pentru că veni vorba de Dobrin....

În ziua în care un Dobrin sau un Pîrcălab vor înțelege, în sfîrșit, rolul integrării în efortul general al echipei, desigur că nu vom mai privi cu circumspecție meciul cu Elveția, chiar dacă se dispută la Zürich.

La ora cînd scriu aceste rînduri, echipa națională nu a fost definitivată. Sper, însă, că ea va fi fost alcătuită pe baza asimilării, de către fiecare jucător în parte, a imperativului: «**TOTUL PENTRU VICTORIE!**»

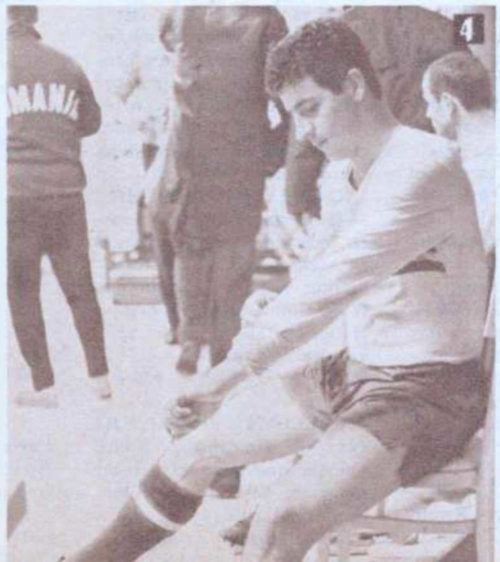
Dați-i voie cronicarului să viseze că meciul cu Elveția va fi marea repetiție cu public pentru derbiul cu **Squadra azzurra**, cînd 100 de ziare europene vor aștepta cu sufletul la gură fleșurile trimișilor lor de pe stadionul «23 August».

Foto: **AUREL NEAGU**

1.Unul din cele mai frumoase dueluri posibile în fotbalul nostru: Nelu Nunweiller-Ion Ionescu. 2. Petroliștii Mihai Ionescu și Mocanu sînt îngîndurați, dar amîndoi știu să se «bată» pentru victorie. 3. Ghergheli privește departe... spre locul 1 în serie după consumarea tuturor meciurilor. 4. Dumitru Nicolae sau decizia omului care abia începe. 5. Cei care l-au văzut pe Rivera spun că «Nichi» Dumitriu are în minus doar — reclama. Ce păcat că în Elveția «Nichi» va fi absent!









ELVEȚIA UN JOC DECISIV PENTRU ECHIPA NOASTRĂ



Paginile de fotbal:
Ioan CHIRILĂ

ILIE OANĂ PREZINTĂ ECHIPA ELVEȚIEI

Rep.: Ați urmărit la începutul lui mai, la Basel, meciul Elveția—Cehoslovacia (1—2). Ce impresii v-au lăsat adversarii noștri de miercuri?

O.: În fața unei echipe în real progres — Cehoslovacia — elvețienii mi-au lăsat impresia unei formații care a pus accentul pe atac, cu vădita intenție de a-și organiza ofensiva pentru jocul cu noi. Spre deosebire de meciul susținut la București, elvețienii au început cu un ireș formidabil, ratînd două mari ocazii. Cehoslovacii, surprinși, au găsit totuși soluția, temporizînd cu pase scurte, ca pe Wembley, la 0—0 cu Anglia. Aglomerarea cehă a tăiat din elanul elvețienilor. Totuși, ei au continuat să atace cu lungi pase în adîncime, mizînd pe viteză. Menționez că atacurile lor au fost purtate mai ales pe partea dreaptă, în triunghiul Odermatt—Vuilleumier—Blättler. De asemenea, am observat că Quentin, care ocupă în formație postul (formal, cel puțin) de extremă stîngă, are misiunea de a reține deliberat balonul — a la Corso — pentru a-și lansa coechipierii în veritabile starturi atletice.

Rep.: Ce jucători v-au plăcut mai mult?

O.: Căpitanul echipei Tacchella, care joacă «libero», Stocker, fundaș central, debutant în echipa națională, un jucător scund, dar cu calități deosebite, Künzli, foarte tehnic și rapid, Odermatt, coordonatorul echipei...

Rep.: Cum a jucat Quentin, acel nr. 10 care a produs o impresie foarte bună la București?

O.: Mi s-a părut ieșit din formă, dar se simt în continuare calitățile lui de tehnician fin.

Rep.: Credeți că vor interveni modificări în formația pentru jocul de miercuri?

O.: Mai întîi, să reamintesc formația din jocul cu Cehoslovacia: Barlie—Fuhrer, Tacchella, Stocker, Pfirter—Odermatt, Dürr—Vuilleumier, Blättler, Künzli, Quentin. **În privința modificărilor posibile, cred că Hosp va lua locul lui Richard Dürr, care nu a prea ținut ritmul celorlalți. Bineînțeles că sînt posibile și modificări de ultimă oră.**

Rep.: Cum apreciați, în general, valoarea echipei elvețiene?

O.: O echipă capabilă să se regăsească oricînd. Nu uit acel 2—2 cu echipa Uniunii Sovietice (1966). Îmi dau seama că elvețienii vor să se depășească în permanență. Ei forțează uneori prea mult, peste aptitudinile tehnice. Aceasta este o armă cu două tăișuri, dar care poate reuși uneori.

Rep.: Ce ne puteți spune despre meciul care ne așteaptă?

O.: Nu mai e nevoie să vorbesc despre importanța lui. Orice punct e decisiv în lupta pentru calificare. Mai ales că Italia intră practic în luptă abia după jocul nostru din Elveția. De aceea îl privim cu maximă seriozitate. Vom face tot posibilul pentru a prelungi startul bun pe care l-am luat în «Cupa Europei».

ECHIPA CANTOANELOR la al 321-lea meci al său

Principalul atu al echipei elvețiene este bogata ei experiență internațională. Plasată în inima Europei, la răscrucea tuturor drumurilor fotbalului, Elveția a valorificat din plin această poziție, realizînd un palmares numeric de invidiat. Participarea consecutivă la ultimele două «finale mondiale» este în mare măsură consecința asimilării stilurilor și experienței marilor puteri fotbalistice cu care a venit deseori în contact.

Desigur că palmaresul nu este strălucit...

320 87 53 180 509 : 798

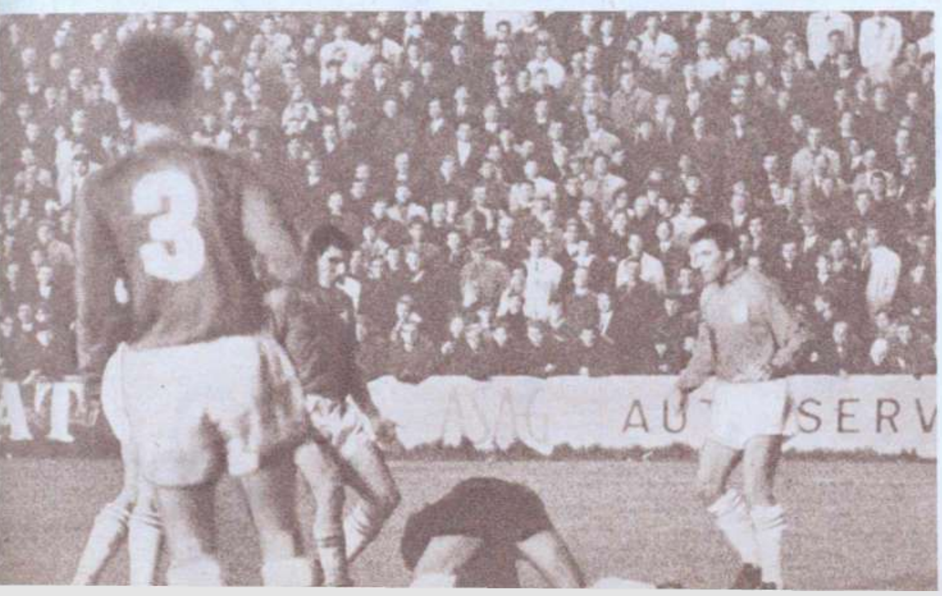
...dar, uneori se pot detașa rezultate remarcabile. Iată, de pildă, cazul palmaresului cu Suedia, cu care elvețienii au un «scor» favorabil: 8—6. Să notăm, de asemenea, cele două victorii asupra Angliei, cele 5 victorii asupra Ungariei, bilanțul activ cu Olanda (13—11), cel foarte echilibrat cu Franța (9—6—11 49 : 48) și, în sfîrșit, egalitatea perfectă cu Brazilia (0 2 0 3 : 3).

Elveția este o echipă crescută în «lumea mare» a fotbalului. În palmaresul celor 320 de meciuri figurează 33 de țări, dar e suficient să arătăm că exact o jumătate din ele au fost susținute cu echipe puternice ca Austria, Cehoslovacia, Germania, Italia, Suedia și Ungaria — deci, 160 de meciuri cu 6 țări — pentru a ne da seama că Elveția s-a «rodat» de-a lungul deceniilor cu adversari puternici. De-aici și rezultatele «bombă» pe care le obțin uneori jucătorii «țării cantoanelor».

În ceea ce privește jocul de la 24 mai, Elveția va încerca, desigur, să «prindă roata» seriei și, mai mult, să-și egalizeze bilanțul cu echipa noastră, care îi este nefavorabil: 2—2 în 1933, în preliminariile campionatului mondial, la Berna, și 2—4, anul trecut la București.

LOTUL ELVEȚIEI

	Numele	Vîrsta	Clubul	Selecții
1.	Bàni	31	Chaux-de-Fonds	12
2.	Barlie	26	Servette	3
3.	Blättler	25	Grasshoppers	2
4.	Dürr	29	Lausanne	20
5.	Fuhrer	30	Grasshoppers	13
6.	Hosp	28	Lausanne	16
7.	Kunz	24	F.C. Basel	—
8.	Künzli	21	F.C. Zurich	7
9.	Michaud	32	F.C. Basel	—
10.	Odermatt	25	F.C. Basel	11
11.	Pfirter	28	F.C. Basel	1
12.	Perroud	26	F.C. Sion	2
13.	Quentin	24	F.C. Sion	13
14.	Stocker	31	F.C. Basel	1
15.	Tacchella	31	Lausanne	20
16.	Vuilleumier	22	Lausanne	5



În fotografia de sus, **echipa Elveției înaintea meciului cu Cehoslovacia. De la stînga la dreapta: Tacchella (căpitanul echipei), portarul Barlie, Dürr, Odermatt, Vuilleumier, Blättler, Fuhrer, Künzli, Quentin, Pfirter, Stocker.**

În fotografia de jos: **O fază din același**

INTERNAZIONALE
în preajma unei noi finale

Peste cîteva zile, la Lisabona, Internazionale, echipa care a dominat «Cupa campionilor europeni» în ultimii ani, înfruntă în finală puternica formație scoțiană Celtic, expresie a renașterii fotbalului din nordul Insulei.

Mult discutatul Inter e, deci, din nou la startul finalei, după pauza forțată pe care i-a impus-o întineritul Real Madrid în ediția de anul trecut. Această finală 1967 ne interesează foarte mult, deoarece peste o lună «Squadra Azzurra» va veni la București, și squadra este Inter + Herrera + Lodetti sau Mora și încă 2 — 3.

Ce reprezintă Inter în momentul de față? O echipă al cărei fotbal nu atrage prea mult, mai ales dacă nu putem renunța la clișeele estetice pe care ni le-am fixat cîndva. Dar, modalitatea nouă apare cu pregnanță. Necesitatea întăririi apărării este astăzi un adevăr axiomatic. Reproșurile la adresa echipei milaneze în legătură cu așa-zisa slăbire de ansamblu a echipei prin «fixarea» lui Picchi în spatele liniei defensive sînt doar aparent îndreptățite. Nu știu dacă se poate reproșa cuiva faptul că la închiderea ușii răsucește cheia de două ori, pentru mai multă siguranță.

Inter e contestat mereu. În primul rînd pentru presupusa rigiditate a jocului său. Să fie oare așa? În ciuda aparențelor, Inter este astăzi cea mai mobilă și mai maleabilă dintre echipele mari. Fundașul Facchetti se numără printre golgeteri, Corso joacă uneori alături de Picchi, iar alteori «schimbă» cu Cappellini, Suarez e absolut pe tot terenul, Picchi, «omul țintuit», se lansează în veritabile acțiuni de pradă, Mazzola își ia mingile pentru atac din orice zonă a terenului, Bedin demarează pe extremă, iar în clipa următoare îl «asigură» pe Burgnich, stoperul Guarneri înscrie golul victoriei în meciul cu U.R.S.S., la Roma (1 — 0), pentru a-și dubla performanța contra Fiorentinei (2 — 1) ÎN DEPLASARE.

Ce înseamnă toate acestea?

Că «rigidul Inter» a devenit o echipă de suplețe. Pînă și de mulți disprețuitul marcaj individual oferă posibilități de creștere jucătorilor. Una e să fii fundaș dreapta și să joci o viață întreagă în zona fundașului dreapta și alta e să fii Burgnich și să fii nevoit —din motive de marcaj individual— să acționezi pe tot terenul, în pozițiile cele mai diferite și, deci, cu o tehnică mereu mai diversă. De cele mai multe ori, în aceste «cupluri» ale marcajului individual nu se poate recunoaște atacantul de apărător. Iată deci cum visul de aur al oricărui antrenor — jucătorul complet — se realizează, ca în cazul milanezilor, prin solicitarea permanentă a celor zece jucători în situațiile cele mai diferite, solicitare care duce fatalmente la crearea **Jolly-Jockeri**-lor.



Inter e contestat mereu. Unii atribuie succesele milanezilor valorii excepționale a jucătorilor săi. Dar nu e nici pe departe așa. În momentul de față, Inter nu are decît doi jucători de superclasă europeană: Corso și Mazzola. Suarez e umbra celui de acum 2 — 3 ani, Picchi e avantajat de... post, iar Facchetti reprezintă, totuși, o armă cu două tăișuri, calitățile lui defensive fiind mult sub nivelul potențialului ofensiv.

Peste cîteva zile, la Lisabona, Internazionale va încerca din nou marea performanță. Dar, masivii jucători scoțieni sînt greu de înfruntat, mai ales pentru că au o rezistență psihică de fier. Internazionale se apropie de finalul unui sezon cu solicitări extraordinare. Spectacolul se anunță de un rar dramatism. Herrera a dovedit că știe să «stoarcă» totul din jucătorii săi. După un sezon mai plin ca oricînd interiștii se prezintă în fața unui adversar crunt — am zice — prin hotărîrea de a se impune pe plan mondial, după un lung, foarte lung, complex... englez. Și se mai prezintă într-un oraș care nu poate uita înfrîngerea echipei lui Eusebio pe San Siro, în finala de acum doi ani.

Iată deci o finală cu toate elementele convergente. O victorie a echipei lui Picchi poate să însemne **tabula rasa** peste toate vicisitudinile ultimului sezon și o nouă relansare a voinței de luptă. O înfrîngere poate însemna, în schimb, sfîrșitul unei domnii...

*

ÎN FOTOGRAFIE, Aristide GUARNERI, stoperul lui Inter, care, în ultima vreme, s-a obișnuit să înscrie goluri, infirmînd pretinsa rigiditate a echipei sale.

CAMPIONATUL DE FOTBAL 1966 - 1967

ECHIPE DIN CATEGORIA B

DINAMO-Bacău

Rîndul de sus, de la stînga spre dreapta: Aristide GHIȚĂ (portar, 26 de ani, 1,83 m, 83 kg), Zoltan NAGEL (portar, 21 de ani, 1,83 m, 77 kg), Nicolae ZAHARIA (fundaș dreapta, 22 de ani, 1,75 m, 70 kg), Gheorghe CERNAT (mijlocaș stînga, 22 de ani, 1,67 m, 64 kg), Madocsa CHIȘ (f. dr., 23 de ani, 1,76 m, 76 kg), Mircea NEDELCU (m. st., 30 de ani, 1,70 m, 70 kg), Vasile PANAIT (f. central, 25 de ani, 1,84 m, 79 kg), Constantin DUȚAN (m.dr., 20 de ani, 1,68 m, 64 kg), Nicolae VĂTAFU (f.c., 28 de ani, 1,70 m, 68 kg), Ion NAUMCEF (f.st., 24 de ani, 1,70 m, 66 kg), Victor BASCACOF (f. st., 23 de ani, 1,76 m, 71 kg).

Rîndul de jos, aceeași ordine: Constantin RĂDULESCU (antrenor secund), Valeriu MARINESCU (înaintaș c., 22 de ani, 1,73 m, 69 kg), Anton BOROS (i. c., 21 de ani, 1,66 m, 63 kg), Gheorghe REDNIC (extrem dr., 25 de ani, 1,69 m, 68 kg), Petre BĂLUȚĂ (i.c., 22 de ani, 1,68 m, 60 kg), Emeric DEMBROVSCHI (i.c., 22 de ani, 1,78 m, 73 kg), Mihai RUGIUBEI (i.c., 20 de ani, 1,73 m, 65 kg), Alexandru COMĂNESCU (e.st., 23 de ani, 1,71 m, 70 kg), Constantin ȚEAȘCĂ (antrenor principal).

Echipa standard: GHIȚĂ — CHIȘ, PANAIT, VĂTAFU, BASCACOF — DUȚAN, NEDELCU — REDNIC, DEMBROVSCHI, RUGIUBEI, COMĂNESCU.

Unsprezecele băcăoan, al cărui punct forte îl constituie «careul» Ghiță-Panait-Vătafu-Nedelcu, este adeptul jocului ofensiv, și acasă, și în deplasare, în care experiența, tehnica și tinerețea se împletesc armonios. Echipa Dinamo Bacău dă totul pentru spectacol, iar în construirea acțiunilor ofensive fundașii participă pînă în fazele de finalizare.

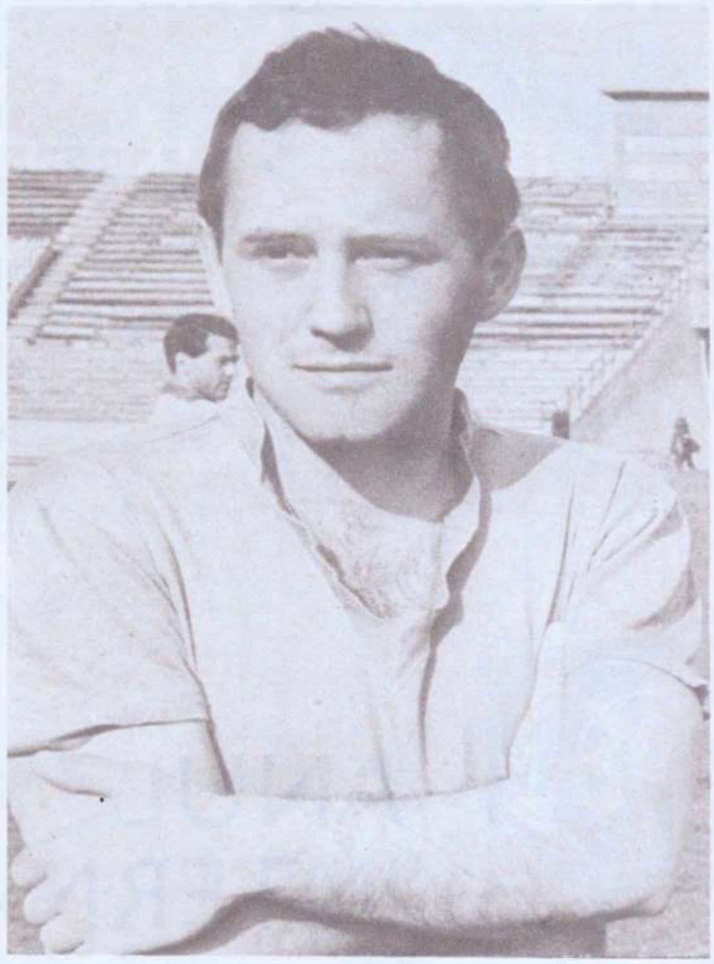
Foto: PAUL ROMOȘAN



INTERVIUL nostru

IVANSUC

Fotbalul merită să fie o obsesie



Puţini dintre jucătorii noştri au izbutit să egaleze popularitatea de care se bucură Ivansuc la Cluj. «Mia» de spectatori prezentă la antrenamentele «Universităţii» pe stadionul din Parc e atrasă în primul rînd de mirajul şuturilor şi fentelor lui «Zoli», iar multe din zonele goale ale tribunelor în zi de meci au o singură explicaţie: cu o seară înainte s-a zvonit că «miraculoasa gleznă» a lui Ivansuc acuză dureri.

«Doctorul Ivansuc» — cum le place unor crainici să spună, cu evlavie, sacrificînd în dauna rostirii lapidare — este, într-adevăr, un seducător al tribunelor. Copiii Clujului se înscriu pentru dreptul de a-i purta valijoara, fetele îşi potrivesc instinctiv părul cînd trec pe lîngă «Zoli», bătrînii clujeni îl compară cu marii jucători din trecut, iar unii specialişti (şi nu numai cei din Cluj) îi atribuie calităţi superioare consacraţilor din ultimii ani.

Şi totuşi!...

Acest «şi totuşi» este tema interviului nostru...

Rep: *Dă-mi voie, dragă «Zoli», să atac frontal — aşa cum nu prea faci tu în ultima vreme — şi să-ţi ofer, spre desfacere, nodul gordian: eşti sau nu mulţumit de ceea ce ai făcut pînă acum în fotbal?*

Ivansuc: Nu! De trei ori *nu!*

R.: *Cît crezi că ai realizat din «posibilul Ivansuc» de acum 10 ani?*

I.: Nu stau pe gînduri. Patruzeci la sută!

R.: *Nu cumva e o încercare de a spori «mitul Ivansuc»?*

I.: Nu obişnuiesc.

R.: *Spune-mi, atunci, cît a realizat şi cît realizează «U»?*

I.: A realizat ceva mai mult de 40 la sută cu ani în urmă, dar a ajuns şi ea la 40.

R.: *Adică?*

I.: Cifrele nu mint. Cu lotul său, mai bine-zis, cu potenţialul său, «U» nu avea voie să coboare vreodată sub locul cinci în finalul campionatului. Dar, poziţia noastră în clasament nu minte: 12, 13, 10, 11. În funcţie de etapă. În funcţie de locul de disputare a meciului: acasă sau «afară». Iar uneori nici măcar în funcţie de asta...

R.: *Cum explici?*

I.: Pentru un student e din ce în ce mai greu să facă faţă, la cel mai înalt nivel, Şcolii şi fotbalului. Şcoala e mereu mai exigentă. Fotbalul, la fel. Nu întîmplător, anul trecut am avut cinci repetenţi în echipă. N-are rost să dau nume. E destul să spun că toate compartimentele, inclusiv portarul, sînt reprezentate.

R.: *Totuşi, tu ai absolvit frumos Medicina.*

I.: Dar mă costă cele 60 la sută de fotbal.

R.: *Regreţi?*

I.: Răspunsul e tare greu. Cînd eram copil, la Reşiţa, prin 1952, nu visam să ajung fotbalist. Deşi jucam în echipa întîi la 14 ani, mă impresiona mai mult un electrician din uzină decît Mateon al nostru sau chiar Petschovski. Pe electrician îl vedeam la panou în fiecare zi, pe cînd Mateon era criticat şi la «Aprozar» şi la frizerie. Aşa se face că am plecat la Electromotor, la Timişoara. M-am dus la o echipă mai mică numai ca să pot face şcoala tehnică de energie electrică. Apoi m-am întors la Reşiţa... A venit meciul cu Iugoslavia... 5—1... şi-aşa a încolţit în mine gîndul de a deveni medic.

R.: *Eşti puţin cinic.*

I.: Te rog să nu confunzi sinceritatea cu cinismul.

R.: *Spune mai departe...*

I.: Şi am făcut medicina. Am furat, bineînţeles, din fotbal. Pentru că toată lumea ştie că spre Iaşi sau spre Constanţa pleci de vineri seara şi revii luni dimineaţa sau chiar la prînz. Pentru că orice drum la Bucureşti, pentru lot, să zicem miercuri, te mai costă două zile. Şi-atunci!

R.: *Zoli, dragă. Pentru că am început o discuţie absolut deschisă, vreau să recunoşti că şi în condiţiile pe care le enumeri, voi, studenţii-fotbalişti, irosiţi destul timp...*

I.: Fără-ndoială. Există un climat epicurean în orice echipă studenţească. Un climat impropriu marelui fotbal. Fără îndoială. Dar asta e aproape o lege obiectivă. N-ai ce-i face. Bunul meu prieten Petru Emil n-a putut rezista decît foarte puţin într-o echipă cu pretenţii ca Dinamo.

R.: *Şi totuşi, unii...*

I.: Ştiu ce vrei să spui. Ai să-mi aminteşti de doctorul Mircea Luca, de doctorul Traian Georgescu. Excepţii! «Nea Mircea» aparţine altor vremuri, iar Traian e un temperament de excepţie. Şi dacă te bazezi pe excepţii, nu faci decît să induci lumea în eroare sau să-i ceri Universităţii din Cluj să elimine pe Atletico Madrid din «Cupa Cupelor».

R.: *Ce poţi spune despre pregătirea echipei voastre de-a lungul anilor?*

I.: Cam chinuită. În zigzaguri. E greu să antrenezi o echipă cînd X e la ora de biologie iar Y — la filologie romanică.

R.: *Şi cum au reacţionat antrenorii?*

I.: Cel mai... realist a fost Sepci. El a înţeles că în fotbalul nostru există o noţiune precisă: *echipă studenţească.*

R.: *O mică paranteză: ce părere ai despre evoluţia fotbalului?*

I.: Crezi că are vreo importanţă părerea unui diletant?

R.: *A unui diletant care gîndeşte, da...*

I.: Fie. Atunci, pot spune că — în ciuda aparenţelor — fotbalul se întoarce la izvoare. «Nichi» Dumitriu crede în «un-doi»-uri. Eu, însă, cred în dribling. Cred în acţiunea pe cont propriu. Cred în Mazzolla contra lui Vasas. Aşa driblează sau, mai exact, aşa driblau copiii pe maidane...

R.: *O ultimă întrebare: ce ai face dacă ar fi să ai din nou 18 ani?*

I.: Aş face, poate, altceva. Aş descoperi, în sfîrşit, mîndria de a fi fotbalist. La urma urmei, între timp, Stanley Matthews a fost înnobilat pentru fotbal, iar Sivori şi Altafini au gardă personală la Neapole. Ca să nu mai vorbesc de alţii...

R.: *Şi şcoala, Zoli?*

I.: N-aş renunţa la şcoală. Aş face, însă, I.C.F.-ul. Adică «şcoala sportivilor». În speranţa că I.C.F.-ul ar înţelege că un adevărat fotbalist are nevoie de TIMP. Nu numai de timpul petrecut pe gazon, ci şi de un pic de timp în care să gîndească fotbalul. Să compună faze imaginare, să-l dribleze pe Bobby Charlton la 2 000 de kilometri depărtare, să şuteze la poarta lui Sarti şi aşa mai departe...

R.: *Visezi, Zoli...*

I.: Nu. Nu visez. Dar îmi dau seama, tot mai mult, că fotbalul merită să fie o obsesie şi nu un scîrţîit de vioară, o oră pe zi, în mîna unui medic gelos pe tonul formidabil al lui Ştefan Ruha...

Şi doctorul Ivansuc a rămas dus pe gînduri, de parcă ar fi fost singur...

SUPLIMENT FOTOGRAFIC

...la «interviul Ivansuc» şi la afirmaţia că Universitatea din Cluj n-ar trebui să coboare sub locul 5 în campionat.

Fotografia lui Rudolf Wagner îl prezintă pe fostul jucător al Universităţii, Avram, împreună cu 7 din juniorii săi, care fac parte din lotul primei echipe. Toţi aceşti juniori (Moldovan, Crişan, Ţegean, Lică, Uifăleanu, Creţu şi Coman) au fost sau sînt în vederile selecţionerilor echipei naţionale de juni-





ȘTIAȚI CĂ...

...numele muntelui Găina, renumit pentru frumoasa sărbătoare folclorică «Tîrgul de fete», vine de la o legendă? Cîndva, pe vîrful muntelui, se afla un palat al unei zîne, care avea o găină ce făcea ouă de aur. Niște moți au furat însă găina și au ascuns-o într-o peșteră — de aceea adîncurile Apusenilor ascund aur — iar ouăle s-au rostogolit în Arieș, al cărui nisip — de atunci — conține aur.

...din inițiativa **UNESCO**, anul acesta se comemorează împlinirea a 450 de ani de la sfințirea mănăstirii Curtea de Argeș! Anul trecut, sub egida aceluiași for, s-au comemorat 500 de ani de existență a mănăstirii Putna.

...muzeul Bruckenthal conține o Hecată — zeița nopții — a cărei statuie așezată la răspîntii indica, în antichitate, drumul? Hecata (Trivia, în latină) a fost găsită aproape de Tălmaciu, unde se despărțeau — ca și azi — drumurile spre Valea Oltului, Apulum (A. Iulia) și spre est, pe sub munții Făgăraș.

...cea mai frumoasă dintre cele peste 200 de biserici-cetăți din Ardeal este cea din comuna Biertan? Ea se află la circa 30 km de Sighișoara și a fost timp de cîteva secole reședința episcopatului luteran din Transilvania.

...au existat două Sarmizegetuse? Cea «dacă» — la Grădiștea Muscelului, 18 km sud de Orăștie, la poalele Godeanului — și cea «romană» (Ulpia Trajana) — aproape de Hațeg, clădită după anul 106 e.n. și ridicată la rangul de municipium. Sarmizegetusa «romană» a devenit capitala Daciei din motive strategice — era mai ușor pentru romani să ajungă în depresiunea Hațegului, decît în munții Orăștiei, spre a reprima orice răsvrătire a dacilor.

INTERNATIONAL TOURIST YEAR • AÑO INTERNACIONAL DEL TURISMO 1967 ANNÉE INTERNATIONALE

ANUL INTERNAȚIONAL AL TURISMULUI

Menit să contribuie la întărirea păcii între popoare, **«Anul internațional al turismului»**, instituit pe baza unei rezoluții a O.N.U. — România numărîndu-se printre coautorii acestei rezoluții — cunoaște o largă popularitate pe toate meridianele globului. Desfășurat sub lozinca **«Turismul — pașaport pentru pace»**, el a întrunit adeziunea tuturor țărilor lumii, care fac din acest an un prilej de a-și pune în lumină valorile culturale și materiale, spre a fi cunoscute atît de turiștii străini cît și de cei autohtoni.

Posesoare a unui patrimoniu turistic deosebit de bogat, țara noastră se pregătește intens pentru a-și primi oaspeții, deoarece — așa cum scria maestrul Arghezi — **«dacă altădată, mai de mult, ne simțeam stînjeniți să invităm străinii din toată lumea la noi, astăzi le-am așternut un covor de șosele țesut bogat și poporului nostru nu-i este rușine să cheme la masa lui așternută peste piscuri și văi, la bucurie, la petrecere, la horă»**.

«Anul internațional al turismului» este un foarte bun prilej de a ne cunoaște patria. Pentru dezvoltarea turismului s-a luat o serie întreagă de măsuri: va crește parcul de avioane, autocare, vase fluviale și maritime, se vor construi noi hoteluri, moteluri și hanuri, iar numărul campingurilor va spori considerabil, îndeosebi în regiunile care posedă importante obiective turistice. Dacă în 1966, la excursiile organizate prin O.N.T. au participat peste 1,2 milioane de oameni, în acest an numărul participanților va crește considerabil. S-au inițiat acțiuni noi, menite să ducă la cunoașterea mai profundă a bogatului nostru folclor, a valoroaselor monumente de artă și monumente ale naturii etc. Astfel în afara excursiilor specifice de sezon — la Poiana Narciselor, la Pădurea de liliac de lîngă Baia de Aramă etc. — se vor face excursii la «Tîrgul de fete» de pe Muntele Găina, la tradiționala «Drăgaică» de la Buzău, la sărbătorile folclorice care se vor desfășura la Rășinari, Mizil și în celelalte regiuni ale țării. Se vor organiza adevărate caravane turistice de toamnă pentru vizitarea Deltei — prilej ca pescarii amatori să-și arate măiestria — cît și pentru cunoașterea străvechii arte a olăritului, vizitîndu-se Măgura (raionul Rădăuți), renumită pentru ceramica neagră, Margina (Suceava) sau Oboga.

Noua «arteră» turistică — drumul mănăstirilor din nordul Olteniei — va cunoaște o mare afluență de turiști, datorită posibilităților de vizitare a mănăstirilor Cozia, Bistrița, Arnota, Hurezi, Polovragi, Tismana, a peșterii Muierii, a operelor brâncușiene de la Tg. Jiu, a culelor de la Măldărești etc. Apusenii — «Țara de piatră» — vor găzdui mii și mii de turiști dornici să viziteze ghețarul de la Scărișoara, cetățile Ponorului și, în egală măsură, satul lui Avram Iancu și al lui Horia. Gigantul de la Porțile de Fier va atrage turiști din toate colțurile țării, dornici să asiste la «ultimele zile» ale insulei Ada-Kaleh, să contemple grandioasa luptă cu apele Dunării și cu abrupturile muntelui. Nu mai puțin vizitate vor fi complexele turistice de la Bicaz și de la hidrocentrala de pe Argeș, bisericile-cetăți din partea de sud a podișului Transilvaniei, litoralul cu vestigiile sale (ruinele cetăților Histria, Heracleea, ale vechiului Callatis etc.). Noile hoteluri, campinguri și bungalow-uri își așteaptă oaspeții de aici, de pe litoral, și pînă în nord, în Țara Oașului. Peste tot, drumețul va descoperi pitorescul inegalabil al patriei, căruia, în acest «an internațional al turismului», hărnicia, talentul și măiestria poporului nostru îi adaugă noi și noi valori.

MPRESII DE LA CAMPIONATELE MONDIALE DE BASCHET FEMININ

Îmbunătățirea pregătirii fizice= PROGRESUL BASCHETULUI

Frumoasa sală de 16 000 de locuri din Praga s-a pregătit să facă cît mai corespunzător onorurile unei competiții care trebuia să găzduiască «toată lumea» baschetului feminin. Chiar dacă nu toate echipele participante erau cele mai bune 12 în ordine (din cauza formulei de disputare), concepțiile diferite de joc, specificul caracteristic fiecărui continent sau evoluția unor jucătoare remarcabile justificau un interes deosebit. Dar, pînă la urmă, parcă tocmai dimensiunile sălii au frînat alimentarea acestui interes. Înghesuiți adesea ca «sardelele» în Sala Floreasca, visăm de atîtea ori un spațiu mai larg unde să respirăm și să ne manifestăm în voie. Atmosfera încălzită, de o participare apropiată la lupta sportivă, a fost înlocuită la Praga cu avantajul unor condiții ideale pentru... obiectivitate. O situație excepțională pentru ziariști, statisticieni, cercetători și turiști... străini, eliberați, acolo, de orice pasiune. Grupurile diferiților susținători s-au pierdut însă undeva, neconvingătoare.

Și acum, după această scurtă introducere, cîteva impresii de ordin tehnic.

Un campionat mondial masculin a rămas cîndva celebru prin evoluția echipei filipinezilor care, cu o înălțime pe jumătate ca a celorlalți, a reușit rezultate excepționale.

Și campionatul acesta feminin va rămîne, de asemenea, marcat de neașteptatul asalt al echipelor asiatice asupra primelor locuri. Surpriza este întotdeauna un element tactic de bază sau un handicap serios și se pare că nici chiar o echipă de trei ori campioană mondială nu scapă de o dereglare emotivă cu consecințe serioase. O repriză întreagă, în fața «presingului», formația U.R.S.S. (campioană mondială în 1959, 1964, 1967) nu și-a găsit calmul, fiind permanent condusă de echipa Japoniei (după 10 minute scorul era 12-11).

În cel de-al doilea meci cu jucătoarele asiatice — Coreea de sud, care a prezentat o echipă mai bună ca Japonia, dovadă locul II ocupat — sovieticele, prevenite, au reușit să facă o demonstrație de adaptare tactică. Pentru că, o apărare agresivă, la o mare diferență de «nivel» (ca talie), nu poate avea alte efecte decît de ordin psihic. Baloanele circulau numai pe sus, la înălțimea gigantei Prokopenko (2,00 m) și erau foarte puține șanse să poată fi smulse sau interceptate chiar în cazul jucătoarelor acestor două echipe, cu calități fizice excelente, dar cu medie de înălțime pînă în 1,70 m. Îndemînarea remarcabilă, care completa calitățile acestor «mici» dar periculoase jucătoare, a determinat și un atac spectaculos cu o circulație foarte rapidă a balonului sau a jucătoarelor și o precizie de la distanță mai rar întîlnită în Europa. Totuși, tactic ele nu au reușit să-și pună în valoare tocmai acest *atu*, întrebuințînd din vechea circulație «în opt» mai mult pătrunderile, fără blocaje și paravane care să le favorizeze realizarea acestui element atît de eficace și greu de obținut — coșul de la distanță.

Începînd cu jucătoarele echipelor din Asia, care au constituit atracția campionatelor, trebuie să «cedez» acum din adjective și în favoarea jucătoarelor mari. La Praga, dintre cele circa 10 baschetbaliste între 1,85 și 2,00 m, care au avut fiecare un cuvînt greu de spus în favoarea echipelor lor, două dintre ele — Smildzina (U.R.S.S.) și Melicharowa (Cehoslovacia) — au demonstrat un joc de mare clasă, pe care l-ar putea invidia orice jucătoare valoroasă de înălțime mică sau medie. Viteza în acțiune, îndemînarea, imaginația, bogăția de procedee folosite cu o tehnică personală deosebită ar fi meritat premii speciale, pe lîngă cel pentru frumusețe, ca în cazul lui Kun (R.D.G.). Jucătoarea germană și echipa ei au marcat un mare plus de valoare în campionat. Calificată prima dată pentru mondiale la europenele de la Cluj (octombrie, anul trecut), ocupînd, față de evoluțiile anterioare, un surprinzător loc III, echipa R.D. Germane și-a confirmat și acum posibilitățile, clasîndu-se pe locul IV, după U.R.S.S., Coreea de sud și Cehoslovacia. Seriozitatea și tenacitatea în pregătire (R.D. Germană — singura echipă care a făcut în fiecare zi, pînă și în ultima, cîte un antrenament dimineața) au fost principala cauză a consecvenței și disciplinei în joc.

După Japonia, a cincea clasată și Brazilia, al cărei joc a plăcut, celelalte echipe nu au adus nimic nou și deosebit. Interesantă a mai fost, totuși, evoluția echipei S.U.A., ultima clasată (prima la primele două ediții din 1953 și 1957), care a venit cu jucătoare înalte, stăpînind tehnica pînă la jonglerie, dar incapabile să facă față din punct de vedere fizic.

Într-una din concluziile sale, cunoscutul antrenor ceh Mrazek a spus la simpozionul internațional ținut la Praga cu ocazia acestor campionate că **progresul baschetului feminin va fi multă vreme realizat pe seama îmbunătățirii pregătirii fizice** (și echipa S.U.A. a confirmat din plin acest lucru). Așa după cum, **pentru baschetul masculin, se spune că tactica va fi cea care va prima de acum încolo.**

Problema «înălțimii» sau, mai bine-spus, a diferenței inechitabile de înălțime a jucătoarelor nu este încă, după cum am văzut (Coreea de sud pe locul II), atît de discutată cum este la băieți, la care deja o împărțire pe categorii (pînă la 1,80 și «peste») a fost făcută oficial, pe plan mondial, în anumite campionate.

Dar, indiferent de modul în care am căuta întortocheatele chei ale succesului, întîlnim din ce în ce mai des o cheie simplă, pe care aproape că nu o bagi în seamă: **disciplina.** Primele cinci echipe clasate au fost, fiecare în felul ei, cîte un exemplu. Revenind la Coreea de sud și Japonia, un spectator român spunea ce mult i-ar fi plăcut să vadă măcar la o echipă de juniori interesul și dragostea cu care aceste jucătoare participau, din tot sufletul, nu numai la joc, dar și la aspectele mai puțin distractive: indiferent dacă trebuiau să intre pe teren sau abia ieșiseră, jucătoarele culegeau pe margine date statistice privind jocul echipei; la fiecare *time-aut* participau toate jucătoarele de pe bancă, aducînd și notițele lor; am aflat apoi dintr-un ziar bucureștean că ceea ce strigau ele în cor, după fiecare time-aut, era o mulțumire la adresa antrenorului, pentru sfaturile date. Desigur că orice antrenor poate fi invidios. Dar cine e de vină?

Și pentru că sîntem la capitolul «disciplină», aș ține să menționez că arbitrajele unora dintre cei mai buni arbitri din lume nu au fost mai puțin pline de greșeli ca multe dintre ale noastre. Jocurile s-au desfășurat, totuși, în cea mai perfectă sportivitate.

Ca să trec cît mai repede de o problemă atît de spinoasă, închei cu aprecieri deosebite asupra organizării ireproșabile și cu regretul de a nu fi putut asista și la confruntarea reprezentativei noastre cu echipele din acest campionat; participînd cu **valoarea** de la «europene» și **fără tracul** de atunci, echipa noastră ar fi încurcat multe socoteli pentru primele cinci locuri. Nu este o apreciere sentimentală — este părerea celor care ne-ar fi fost adversari și ne cunosc.

Iată cea mai puternică echipă feminină de baschet din lume: reprezentativa Uniunii Sovietice, cîștigătoarea titlului suprem la campionatul mondial disputat la Praga. De la stînga la dreapta, în primul rînd: Slidenko, Poznanskaia, Pivovarova, Mihailova. Al doilea rînd: Antipina, Orel, Bazarevici, Fominih. Al treilea rînd: Prokopenko, Eremkina, Smildzina, Krodere.



MAGAZIN *sportiv*



FOTBAL - TENIS

În timp ce «U» joacă pe «central» — sîntem într-o joi — rezervele de circumstanţă participă la un aprig meci de *fotbal-tenis*. Balonul se află la Ivansuc (ceilalţi doi componenţi ai echipei în treninguri apără linia de fund) şi va urma un «printre» pe care cei trei jucători de dincolo de... fileu (Costin — în stînga, Neşu şi Grăjdeanu — în fund) îl vor respinge.

Fotbal-tenisul este un excelent prilej de destindere, cu o singură condiţie: să nu capteze prea mult.

(Foto: R. WAGNER)



SINGUR?

Portarul Mihai Ionescu, căci el este solitarul de pe teren, priveşte spre poarta cealaltă, unde coechipierii săi din «naţională» au încolţit reprezentativa Ciprului. Rezultatul acestei întîlniri îl cunoaştem (7-0 pentru noi), dar o asemenea fază nu se poate vedea decît foarte rar, ca şi scorul de altfel.



CEA MAI TÎNĂRĂ... CAMPIOANĂ

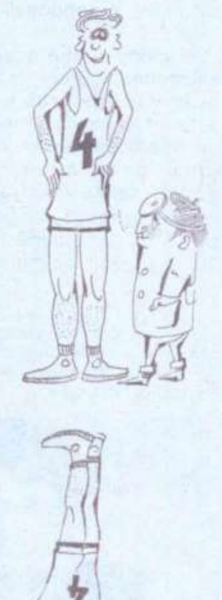
Ruxandra Popovici ştie să spună «tata» şi cunoaşte secretul echilibrului. Cînd tatăl ei, maestrul sportului Gheorghe Popovici, multiplu campion la lupte, a urcat pe podiumul învingător, micuţa Ruxandra s-a aventurat la locul festivităţii, strigînd «tata». Micuţa n-a putut fi luată decît... de tatăl său. Astfel, ea a şi urcat victorioasă pe podiumul campionilor...

OASPEŢI ÎN GIULEŞTI

Gazde: cuplul Dumitriu—Ionescu. Oaspeţi — mama lui Dumitriu şi tatăl lui Ionescu. Cei doi părinţi, pe care îi vedem în imagine alături de copiii lor, sînt, de altfel, prezenţi la mai toate antrenamentele Rapidului. Se spune că în ultima vreme «autoritatea părintească» intervine tot mai des în concepţiile fotbalistice ale celor doi sportivi. «Cuplul» primeşte, însă, sfaturile părinteşti cu un zîmbet a cărui semnificaţie o cunoaşte foarte bine numai antrenorul Valentin Stănescu.



BASCHETBALISTUL LA MEDIC



Desene de Octavian COVACI

SĂ NU FIE GOL!

Acesta pare a fi scopul pentru care cei patru fotbalişti din imagine au demarat ca nişte autentice vehicule cu reacţie spre năstruşnicul balon, care continuă să se rostogolească spre poartă. Dacă a fost gol sau nu, ne-ar putea spune autorul imaginii, corespondentul nostru **Ioan Gheţiu** din Galaţi, dar noi nu l-am întrebat, mulţumindu-ne doar cu publicarea acestei dinamice faze de fotbal.





BUCURIILE MAMEI

Prezent pe treapta cea mai înaltă a podiumurilor marilor concursuri internaţionale de canotaj, reprezentantul nostru ***Aurel Vernescu*** *a colecţionat numeroase trofee sportive. Revistele şi ziarele i-au publicat fotografii, făcîndu-l cunoscut în întreaga lume. În prezent, marea specialistă a «micromuzeului sportiv Vernescu» este fericita mamă a canotorului, pe care o putem vedea fă-*

TRIO-ul ÎNVINGĂTORILOR

Întrecerile din cadrul campionatului de schi alpin au fost dominate de doi sportivi francezi, **JEAN-CLAUDE KILLY** și **GUY PERILLAT** și de austriacul **HEINI MESSNER**. Ei au ocupat, în ordinea de mai sus, primele trei locuri.

Iată-i pe toți trei fotografiați la festivitatea distribuirii trofeelor și medaliilor, care a avut loc la Evian. De la stînga la dreapta: Heini Messner (III), Jean-Claude Killy (I) și Guy Perillat (II).



O RECUNOAȘTEȚI PE CLAUDE?

Foarte mulți iubitori ai natației o cunosc bine pe performera franceză **CLAUDE MANDONNAUD** (azi în vîrstă de 16 ani). În ciuda acestui fapt, sîntem siguri că foarte puțini ar recunoaște-o în imaginea de mai jos, unde este fotografiată împreună cu familia sa. Faptul este explicabil deoarece poza a fost făcută cu zece ani în urmă, pe vremea cînd micuța Claude se gîndea mai degrabă la prăjituri decît la recorduri. Deci, să vi-o indicăm noi. Este prima fetiță din stînga.





GRAȚIE ȘI SPECTACULOZITATE

Fără îndoială, spectaculozitatea este prima condiție a întrecerii sportive de calitate. Și totuși, gimnastica artistică place spectatorilor mai mult pentru grația cu care sînt executate exercițiile decît pentru spectaculozitatea lor. Imaginea de mai sus, în care o putem vedea evoluînd pe noua campioană a Cehoslovaciei, ***Zdenka Mlynarova,*** *ne întărește această convingere.*

NOUL CAMPION

Inotătorul sovietic LEONID ILICEV (în dreapta fotografiei de jos) primește fericit felicitările francezului Gruner. La concursul internațional de natație care a avut loc recent la Nanterre (Franța), Ilicev a devenit recordman european la 200 m liber. El a acoperit distanța în 1:57,8 ameliorînd cu 0,4 sec. vechiul record al vest-germanului Klein.



CAMPIONUL FAIR-PLAY-ului

La sediul UNESCO din Paris a avut loc, la 18 aprilie, o «sărbătoare a sportivității», cu care ocazie i s-a decernat sportivului iugoslav STEVAN HORVAT — campion mondial la lupte — «Medalia de aur Pierre Coubertin pentru fair-play».

Acest trofeu internațional, instituit de ONU, se atribuie acelor sportivi care pe terenul de sport dau dovadă de o înaltă ținută morală, cinste în lupta sportivă, al căror exemplu și ținută pe terenul de sport folosesc drept exemplu sportivilor întregii lumi.

La ceremonia înmînării înaltei distincții au fost prezente numeroase personalități dintre cele mai de seamă: reprezentantul președintelui Republicii Franceze, reprezentantul ministrului pentru tineret și sport al Franței, președintele UNESCO, Rene Maheu Jean Borotra, președintele comitetului de decernare a trofeului pentru fair-play, Filip Noel — Beker, laureat al premiului Nobel pentru pace (de data aceasta în calitate de președinte al Comitetului Internațional pentru cultură fizică al UNESCO) etc.

De ce a fost ales tocmai sportivul iugoslav Stevan Horvat pentru a primi înalta distincție? La campionatul mondial de lupte care a avut loc în 1966 la Toledo (S.U.A.), juriul campionatului a descalificat doi luptători adversari ai lui Horvat, acesta urmînd să primească titlul de campion mondial fără a mai susține încă două întîlniri cu cei doi sportivi descalificați. Adevărat sportiv, luptătorul iugoslav a intervenit pe lîngă juriul campionatului, rugîndu-l să ridice suspendarea celor doi concurenți.

Deși surprins de această cerere, care venea chiar din partea unui sportiv proclamat gata campion mondial, juriul i-a satisfăcut dorința. Stevan Horvat a luptat în concurs cu cei doi adversari, învingîndu-i și cucerind, astfel, în luptă dreaptă, titlul de campion mondial.

În cuvîntul său, la înmînarea înaltei distincții, dl. Rene Maheu a spus între altele: «Cîteodată, și în unele locuri, se uită de lupta dreaptă pe terenul de sport în dorința de a obține o victorie sau o medalie cu orice preț, alergîndu-se, astfel, după un oarecare prestigiu național, deseori alunecîndu-se pe panta șovinismului și chiar a rasismului. Exemplul sportivului iugoslav Stevan Horvat, ca și al altora dinaintea sa, și sperăm și după dînsul, ne insuflă credința în moralul sportivilor adevărați.»

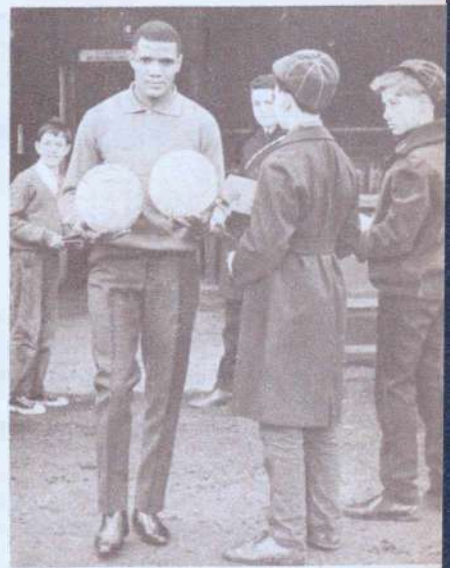
Laureatul premiului Nobel pentru pace, Filip Noel — Beker a spus: «Iugoslavia a dat luptători pe cîmpul de luptă și sportivi pe terenul de sport care știu ce este fair-play-ul, iar Stevan Horvat s-a purtat în acest spirit. A riscat să piardă el și țara sa o medalie de aur, un titlu de campion mondial, numai de dragul unei lupte sportive cinstite. Dar dacă sportul îl înțelegem ca un act al civilizației, atunci fair-play-ul face parte integrantă din el.»

Stevan Horvat este al treilea sportiv căruia i s-a decernat pînă acum premiul internațional pentru fair-play. Pînă la dînsul această distincție înaltă au mai primit-o în 1964 boberul italian Monti și în 1965 campioana Americii la săritura în lungime, Willie Withe.

Președintele UNESCO a recomandat tuturor țărilor lumii să instituie premii naționale pentru stimularea fair-play-ului.

ing. Gh. GLISICI





SUPORTERII NESATISFĂCUȚI

Echipa engleză de fotbal Leeds United, pe care o puteți vedea, în prima fotografie de sus, la unul din antrenamentele sale, are foarte mulți suporteri. Iată-i pe cîțiva dintre ei — în cea de-a doua imagine — întîmpinîndu-l, cu carnetele de autografe în mînă, pe înaintașul Johannson. Judecînd după figurile băieților, se pare că «vedeta», indispusă, nu a vrut de această dată să semneze.



ADA KOK LA BUCUREȘTI

Recordmana mondială olimpică și europeană, înotătoarea olandeză ***ADA KOK,*** *ne va vizita țara cu prilejul campionatelor internaționale de natație ale României, care vor avea loc în luna septembrie. Iat-o pe valoroasa sportivă sărutîndu-și una din numeroasele sale medalii.*



MEXICO CITY și...

OXIGENUL



Martin Hyman este supus unui test fiziologic la 2 100 m altitudine. Respirația lui este colectată într-un sac special, pentru a fi studiată ulterior în laborator.

O echipă de medici, studenți în medicină și atleți, condusă de dr. Raymond Owen, medicul-șef al Comitetului Olimpic din Marea Britanie, a petrecut mai multe săptămîni în capitala Mexicului pentru a sabili efectele altitudinii (2 100 m) asupra performanțelor sportive. După această expediție, dr. Owen a acordat revistei noastre — prin intermediul unui colaborator — următorul interviu în legătură cu constatările făcute în Mexic.

Întrebare: Ce fel de cercetări ați întreprins la Mexico City?

Răspuns: Cercetările făcute de noi în Mexic nu au fost decît continuarea celor începute în Anglia și pe continent pentru a obține date comparative. Verificările inițiale făcute «acasă» erau de două feluri. Probe fiziologice în laborator, pe bicicletă staționară, cînd am măsurat cantitatea de oxigen consumată, apoi verificări pe pistă, cu același scop. Plecînd în Mexic, am repetat probele, pentru a culege date comparative.

Î: Puteți să ne rezumați rezultatele?

R: Am putut să ne convingem că în timpul probelor legate de așa-zisa «rezistență continuă», cifrele obținute la Mexico City erau categoric inferioare celor obținute în alte împrejurări, din cauză că atleții își pierd mai repede suflul. Cu condiția unei aclimatizări adecuate în timp, aceasta nu va consitui însă o barieră de netrecut. Dar și în acest caz, cifrele realizate vor fi, probabil, mai slabe decît cele obținute în mod normal la nivelul mării.

Î: Ce atleți ați luat cu dv. la Mexico City?

R: Am luat cu noi șase atleți, toți specialiști în cursa de trei mile. Ceea ce s-a întîmplat cu ei poate fi aplicat la orice altă ramură sportivă care cere o rezistență îndelungată. Era mai ușor de lucrat cu șase atleți pe trei mile decît cu alții care ar fi necesitat, de exemplu, un echipament mai complex. Cred că reacțiile lor pot fi perfect raportate la canotaj, în schimb e mai greu să le raportezi la înot, de exemplu.

Î: Distanțele scurte le-ați lăsat deci la o parte?

R: Distanțele scurte sînt parcurse cu un credit de oxigen, ca să zic așa. El se recuperează la terminarea cursei. De altfel, în urma rezultatelor obținute, mi-am putut da seama că modificările în cantitatea de oxigen față de nivelul mării sînt neglijabile. Putem trage concluzia că probele pe distanțele scurte nu vor fi afectate. Dimpotrivă, mă întreb dacă densitatea redusă a aerului nu va favoriza chiar viteza pe distanțele scurte. Nu pot adopta însă o atitudine fermă în această problemă.

Î: Ce trebuie să facă atletul pentru a-și pregăti performanțele la altitudine?

R: În mod categoric, el trebuie să stea la această altitudine o perioadă mai îndelungată, pentru a-și aclimatiza organismul la condiții cu totul diferite.

Î: Ce înțelegeți prin «perioadă mai îndelungată»?

R: Aclimatizarea este, în mod cert, un proces care durează uneori luni de zile. Dar, din cele constatate, pot spune că o mare parte a aclimatizării fiziologice se poate face în termen de o lună. Ne-am convins că atît în probele fiziologice, cît și în cele de pistă, performanțele s-au îmbunătățit mult la sfîrșitul primei luni. Dar chestiunea trebuie privită atît teoretic cît și practic. Pentru a realiza o aclimatizare sută la sută, cred că trebuie cel puțin șase luni. Bineînțeles că acest lucru este o imposibilitate practică. Sportivii n-ar putea lipsi atîta timp de la obligațiile lor cotidiene și nimeni n-ar putea sprijini un asemenea efort financiar. Sînt convins însă că o aclimatizare de o lună reprezintă o perioadă suficient de lungă pentru a acorda sportivilor tuturor națiunilor șanse egale din acest punct de vedere.

Î. Există la această altitudine vreun pericol fizic pentru atleți?

R: Categoric nu. Atleții pe care i-am avut cu noi au fost supuși celor mai epuizante verificări, atît pe pistă cît și în laborator și nu am constatat nimic care ar putea periclita sănătatea, nici imediat după efortul sportiv și nici mai tîrziu. Ca o remarcă generală aș dori să spun că atleții care au fost cu noi și-au îmbunătățit în mod simțitor pregătirea fizică la sfîrșitul celor șase săptămîni petrecute în Mexic.

Î: Un cuvînt și despre spectatori: ce satisfacții credeți că vor avea?

R: Olimpiada nu presupune neapărat doborîrea de recorduri. Însăși participarea este o cinste. Dacă sportivul se clasează eventual pe un loc fruntaș, se poate spune că a realizat maximum. Singura diferență va fi aceea că probele de rezistență se vor consuma într-un timp mai lung, deci nu vom asista la doborîri de recorduri. Consider că cele de mai sus nu sînt un motiv care să facă să scadă interesul spectatorilor. Ei vor simți aceleași plăceri și vor avea aceleași emoții, doar cu deosebirea că nu vor avea satisfacția să asiste la doborîrea unui record de pistă în probele lungi. Am însă convingerea că spectatorul este mai mult interesat de competiția în sine și vreau să sper că și sportivii.

Î: Se poate presupune deci, că locul de desfășurare a Olimpiadei va ridica probleme noi în fața sportivilor?

R: Va ridica unele probleme care nu ar fi existat dacă jocurile s-ar fi disputat într-un loc mai aproape de nivelul mării. Dar dacă nu ar exista aceste probleme speciale, ar exista altele. Într-o țară cu climă caldă s-ar ridica alte probleme, iar într-o țară cu climă rece sau umedă, altele. Nu există un loc ideal care să convină tuturor sportivilor, și, din păcate, un «stadion-seră», cu temperatură constantă, nu s-a construit încă.

R. H.



Fondistul englez Martin Hyman, după o cursă de patru mile. El răspunde unor întrebări puse de dr. Owen, care, la rîndul lui, înregistrează cele spuse pe o bandă de magnetofon, pentru a studia ulterior deosebirea de respirație față de acelasi text spus după o cursă similară la nivelul mării.

*

Rezultatele cercetărilor efectuate vor fi comunicate în timp tuturor participanților la Olimpiada de la Mexico City.

FIȘIER

ATLETISM

RECORDURI MONDIALE

100 yarzi	9,1 rec. egalat		
	James Hines		SUA
Staf. 4 × 220 y	1.22.1	Univ. San Jose	SUA
1 milă femei	4.39.2	Ann Smith	Anglia
	(cea mai bună performanță mondială)		
Decatlon	8319	Kurt Bendlin	RFG

RECORDURI REPUBLICANE

Seniori

800 m femei	2.06.4	Ileana Silai	CSM Cluj
110 m garduri	14,3	Viorel Suciu (rec. egalat)	Polit. Iași

Juniori I

Prăjină	4,52	Cristian Ivan	Rapid Buc.
	4,54	Cristian Ivan	Rapid Buc.
Înălțime	2,08	Șerban Ioan	Polit. Buc.
1 000 m	2.28.0	Radu Rusu	CSM Cluj
Decatlon	6567	Andrei Sepci	Univ. Cluj

(11,7—6,78—11,57—1,91—52,7)
(15,7—30,24—3,90—51,66—4.58.1)

Juniori II

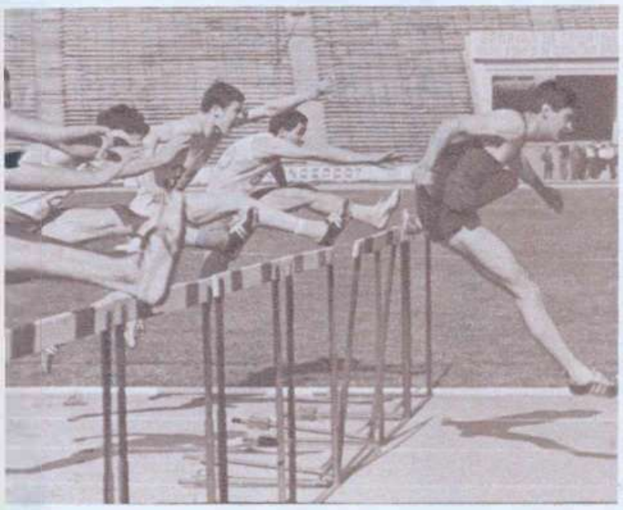
300 m fete	41,7	Iulia Crișan	Sc.Sp.Cluj
400 m fete	58,9	Mariana Filip	Sc. Sp. UCFS Roman
Greutate (4 kg)	13,19	Viorica Brad	Progr. Buc.

ÎNOT

RECORDURI EUROPENE

200 m liber	1.57.8	Leonid Ilicev	URSS

N.M.



Viorel Suciu cîștigătorul concursului republican de primăvară pentru seniori a egalat recordul republican în proba de 110 m garduri realizînd 14,3. Evoluțiile sale viitoare în compania valoroșilor săi adversari Nicolae Perțea, Nicolae Macovei, Dan Hidioșanu și alții vor duce — sperăm — recordul nostru sub 14 sec.

SPORT

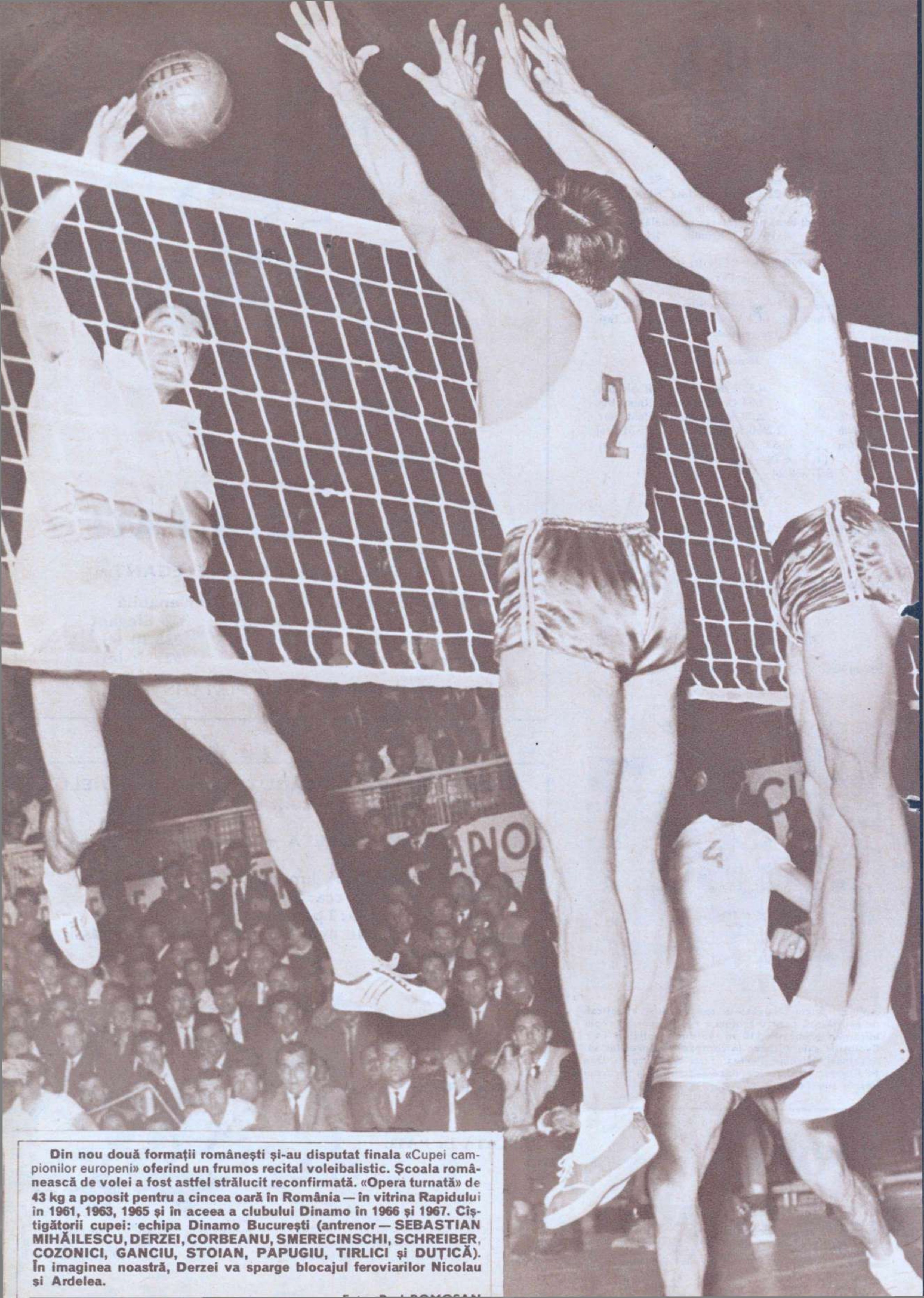
Redacția și administrația: strada Vasile Conta nr. 16, raionul 30 Decembrie, București. Telefoane: 11.91.13 și 11.10.05. Abonamentele se fac la toate oficiile poștale din țară, iar în întreprinderi și instituții prin difuzorii voluntari.

Prezentarea grafică: M. PATRICHI. Tehnoredactor: N. BĂRBĂUȚEAN. Corector: Gh. RANETTI.

Revista se tipărește la Combinatul Poligrafic Casa Scînteii.

43.806

Lei 2,50



Din nou două formații românești și-au disputat finala «Cupei campionilor europeni» **oferind un frumos recital voleibalistic. Școala românească de volei a fost astfel strălucit reconfirmată. «Opera turnată» de 43 kg a poposit pentru a cincea oară în România — în vitrina Rapidului în 1961, 1963, 1965 și în aceea a clubului Dinamo în 1966 și 1967. Cîștigătorii cupei: echipa Dinamo București (antrenor — SEBASTIAN MIHĂILESCU, DERZEI, CORBEANU, SMERECINSCHI, SCHREIBER, COZONICI, GANCIU, STOIAN, PAPUGIU, TIRLICI și DUȚICĂ). În imaginea noastră, Derzei va sparge blocajul feroviarilor Nicolau și Ardelea.**